



Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 75 +++ 10 • OKTOBER 2008



Ministrica za visoko šolstvo RS ga. Mojca Kucler Dolinar je obiskala Balantičevo šolo v San Justu
Foto Marko Vombergar



Z obiska državnega sekretarja g. Zorka Pelikana
v Našem domu v San Justu – *Foto M. Vombergar*



Obletna domobranska proslava
v Našem domu v San Justu – *Foto Marko Vombergar*



Na zemljo je prišlo nebeško kraljestvo!

P. RANIERO CANTALAMESSA, OFM kap.

“Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skril. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo.

Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki išče lepe bisere. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi.« (Mt 13,44-46)

Kaj je hotel povedati Jezus s tema dvema prilikama, o skritem zakladu in dragocenem biseru? Približno tole: napočila je odločilna ura zgodovine. Na zemljo je prišlo nebeško kraljestvo! Konkretno gre za Njega, za njegov prihod na zemljo. Skriti zaklad, dragoceni biser ni nič drugega kot Jezus sam. Je tako, kot bi hotel s tistima prilikama reči: odrešenje vam je prišlo brezplačno, od samega Boga, odločite se, izkoristite priložnost, nikar je ne zapravite. Čas je za odločitev.

Na misel mi je prišel dogodek, ki se je zgodil na dan, ko se je končala druga svetovna vojna (v Italiji). V mestu so partizani in zavezniki odprli skladišča zalog, ki jih je ob umiku pustila za seboj nemška vojska. Vest je prišla v trenutku v podeželske vasi, da so vsi, ki so zvedeli zanjo, najhitreje prišli do vojaških zalog: nekateri so se vrnili domov polni odej, drugi s košarami nabranih živil. Mislim, da je Jezus s tema dvema prilikama hotel ustvariti podobno ozračje. Hotel je reči: Tecite, dokler je še čas! Čaka vas brezplačni zaklad, dragoceni biser. Ne izgubite priložnosti! Razlika je samo v tem, da gre v Jezusovem primeru za neprimerljivo bolj resno zadevo. Tu se zastavi vse za vse. Božje kraljestvo je edino, ki more zavarovati pred največjo življenjsko nevarnostjo, kadar izgubimo življenjski smisel, zaradi katerega smo na tem svetu.

Smo v svetu, ki živi od samih zavarovanj. Ljudje se zavarujejo proti vsemu. V nekaterih predelih sveta je postalo to že neke vrste manija. Plačujejo zavarovanja vključno proti slabemu vremenu za čas počitnic. Od vseh najvažnejše je življenjsko



zavarovanje. Toda, pomislimo malo: v koliko nam pomaga in kako nas zavaruje. Proti smrti? Jasno, da ne! Zavaruje v toliko, da v primeru smrti kdo prejme odškodnino. Tudi nebeško kraljestvo je življenjsko zavarovanje, a drugačno, realno, od katerega nima koristi samo preostali, temveč tudi tisti, ki odide, ki umre. »Kdor veruje vame, bo živel, čeprav umrje,« pravi Jezus. Na ta način postane razumljiva tako visoka zahteva, ki jo postavlja »kupčija« te vrste: prodati vse, pustiti vse. Z drugimi besedami, biti pripravljen, če treba, na kakršnokoli žrtev. Toda ne zato, da bi s tem plačal zaklad in biser, ki ju je nemogoče plačati, ampak zato, da ju je človek vreden. V obeh prilikah nastopata dve osebi: ena vidna, ki gre, proda, kupi, in druga skrita, ki si jo predstavljamo. Oseba, ki si jo predstavljamo, je stari lastnik, ki se ne zaveda, da je na njegovi njivi zaklad in jo proda pod ceno prvemu, ki ga zanjo prosi; je mož ali žena, ki je imela dragoceni biser, a se ne zaveda njegove vrednosti, in ga zato proda prvemu trgovcu, ki gre mimo, za ceno nepravilnih biserov. Kako ne bi videli v tem opozorila za tiste, ki razprodajamo svojo vero in svojo krščansko dediščino?

V resnici prilika ne govori o »človeku, ki bi prodal vse, kar je imel, in začel iskati skriti zaklad«. Dobro vemo, kako končajo zgodbe, ki se tako začenjajo: tak človek zgubi vse, kar je imel, in ne najde nobenega zaklada. Ker gre za bajke sanjačev, zanesenjakov. Obratno, tu je človek našel zaklad in zato prodal vse, kar je imel, da ga je kupil. Na kratko, potrebno je najti zaklad, da se

človek tako navduši, da proda vse.

Če s prilike pridemo na bistvo: najprej je treba najti Jezusa, najti ga na osebni, nov, prepričljiv način. Odkriti ga kot svojega prijatelja in odrešenika. Potem bomo igraje prodali vse in »z največjim veseljem«, kot kmet, o katerem govori evangelij.

Prevedel S.S.

ALI POZNAŠ OČETA?

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Začenjamo z objavo člankov o Bogu Očetu iz knjige pod gornjim naslovom. Odličnega avtorja te knjige naši bralci poznajo, ker smo ponatisnili v Duhovnem življenju že dve njegovi knjigi: *Poznaš Kristusa?* in *Ali poznaš Duha?* Ne pozabimo, da je papež Janez Pavel II. patra Špidlíka v postu 1995 povabil, naj vodi njegove duhovne vaje.

VERA V BOGA OČETA

**»Oče naš, ki si v nebesih«:
krščanska molitev**

Kristjani vedo, da je »Oče naš« njihova najstarejša in najpristnejša molitev. To potrjujejo svetopisemske raziskave. S tem nočemo reči, da v drugih religijah nikakor ne srečamo misli o Božjem očetovstvu. Najvišji Bog Rimljanov, denimo, nosi ime Jupiter, kar izhaja iz Deus Pater, Bog Oče. Molitve, ki se obračajo nanj v Virgilijevi pesmi, ga nagovarjajo: »Oče bogov in ljudi!« Nekateri so to staro dejstvo skušali pojasniti s starodavnim kultom prednikov ali z mitologijami o božjem izvoru kraljev. Pravzaprav so vsi narodi verovali, da mrtvi živijo, in če je njihov spomin posvečen – sacro –, bodo umeščeni v božji svet.



REMBRANDT, Izgubljeni sin

Tako moremo reči, da se v skladu s prvotnimi verovanji božanstva umeščajo v življenje rodu ali družine z nazivi, ki so jih imela preden so umrli.

Tudi Izraelov Bog se v Stari zavezi obnaša do izvoljenega ljudstva kot oče (prim. Ps 89,27; Iz 63,15;64,7). Tako so Judje povabljeni k temu, da bi ga cenili in ubogali. Kljub temu si

ga upajo klicati neposredno z molitvijo »Oče naš« šele v poznejšem obdobju. V helenističnem okolju beremo Sirahov klic (23,1.4): »Gopod, oče in gospodar mojega življenja!« Molitve palestinskih Judov v Jezusovem času, ki so bili manj helenizirani, so ohranjale starodavni slog: izpovedovale so očetovstvo Boga v odnosu do njegovega ljudstva, vendar ga niso klicale osebno z nazivom »Oče«.

Toda iz evangelijskih besedil se jasno pokaže, da Jezus sam neprenehoma imenuje Boga kot lastnega očeta, osebno. Sveti Marko (14,36) nam ohranja besedo v izvornem jeziku, *Aba*, prav kakor jo je izgovarjal Jezus v svoji tesnobni molitvi v Getsemaniju. Gre za ljudski izraz otroške govorice, s katero otroci naslavljajo svojega rodnika. Judje si ga niso upali uporabljati v molitvah.

To neprenehno Kristusovo obračanje na svojega Očeta je novo razodetje. Je nauk, da ima Jezus do Boga poseben odnos, ki je drugačen od tistega, ki ga imajo drugi ljudje. Dejansko so se farizeji nad tem pohujševali »in si prizadevali, da bi ga umorili, ker ni samo kršil sobote, ampak je tudi Boga imenoval za svojega Očeta in se tako delal enakega Bogu.«

Če potem tudi nas spodbuja,

naj molimo »Oče naš«, nas uvaja v skrivnost, ki je bila stoletja skrita v najglobljih globinah Božjega življenja, ki ga postajamo deležni. Ali so učenci to dojeli? Na začetku so se tega le malo zavedali. In verjamemo, da je tedaj, ko je to Jezus sam z izrecnimi besedami razložil pri govoru po zadnji večerji (Jn 14,8), sveti Janez, ki je počival na Jezusovih prsih, dojel globoki smisel skrivnosti. Jasno je, da za zavest o tem neizrekljivem privilegiju jasno pričujejo pisma svetega Pavla Galačanom in Rimljanom. V njih je ohranjena tudi izvor-na aramejska beseda: Abba (prim. Gal 4,6; Rim 8,15). Kristjani, ki so prihajali iz helenističnega okolja, je niso razumeli, in verjetno se je zaradi tega razvil dvojni izraz: »Aba, Oče.«

Ko kristjani molijo na ta način, se zavedajo, da njihov odnos z Bogom ni več odnos med očetom in otroki samo na splošen, metaforičen način, ampak izraža nezaslišani privilegij Božjega sinovstva, katerega je deležen ta, ki je v pravem pomenu Sin in ki nam daje svojega Duha v srce. Glas Božjega Duha se združuje z našo molitvijo in ji daje moč, ki je neznana sami človeški naravi.

Pripovedujejo, da je sinu nekega francoskega kralja njegov vzgojitelj v mladih letih grajal z ostrimi besedami. Otrok se je zavedal svojega dostojanstva in je protestiral: »Z menoj si ne bi upali govoriti na ta način, če bi se zavedali, da sem sin vašega kralja.« Toda vzgojitelj se ni prestrašil: »In vi ne bi imeli poguma protestirati, če bi se zavedali, da sem sin vašega Boga in da ga vsak dan imenujem 'Oče naš'.«

Prava izvirnost tega krščanskega imenovanja postane še očitnejša, če jo primerjamo z religioznimi pojmi grško-rimskega kulturnega okolja, v katerega je pričelo prodirati sporočilo evangelija.

Izvirnost krščanskega razodetja v grško-rimskem kulturnem svetu

Zdelo bi se, da najde krščanstvo v okolju svojega časa dobro pripravljeno zemljo. Vera v enega Boga je postajala vedno bolj splošno sprejeta. Ateizem novih časov je čuden pojav. V vsej dolgi zgodovini

človeštva je bilo samo nekaj redkih primerov ateizma. Cicero je srečal nekaj ateistov, vendar se je čudil, da morejo obstajati. Videl je, da obstaja religija pri vseh ljudstvih sveta, in sklenil: to, o čemer se strinjajo vsi ljudje, moramo upravičeno sprejeti kot resnično.

Kljub temu je bil religiozni skepticizem močan tudi v tem obdobju. Boga ljudje sicer niso zanikali, vendar niso več sprejemali verovanj v poganska božanstva, ki jih je ponujalo izročilo. Cicero je živel v obdobju, ki je prišlo za dolgim razvojem grške in potem tudi latinske filozofske misli. In filozofi so ponavadi skeptiki v odnosu do oblik ljudske religije. Težko je bilo verovati v grške bogove, ki naj bi prebivali na Olimpu in o katerih so pripovedovali pohujšljive zgodbe. Izobraženi ljudje se proti njim niso borili. Pač pa so našli eleganten način, kako se izogniti temu, da bi morali pokazati zaničevanje uradne religije: olimpske bogove so imeli za simbolno poosebljenje naravnih prvin - strele, rek, morja, spolne ljubezni itd.

Ali so torej bili praktično ateisti? O sebi niso mislili tako. Z vero niso sprejemali religioznih mitologij, niso sprejemali obstoja olimpskih bogov, vendar so bili trdno prepričani, da obstaja en najvišji Bog, ki daje smisel množstvu, katerega srečujemo v svetu. Kakšne lastnosti mora imeti? Seveda ne more imeti človeških slabosti, ki jih najdemo pri bogovih mitologije. Obstajati mora kot vrhunec popolnosti, kot ideja najvišje dobrote, lepote ali kot nepremičen zakon vesoljstva. Podobne zamisli so imeli proti koncu osemnajstega stoletja tako imenovani 'deisti', ki so zavračali konkretne religije, tudi krščanstvo, četudi so hoteli ohraniti vero v enega samega pravega Boga. Toda ali je njihovega Boga mogoče še imenovati Bog v našem krščanskem smislu?

To lahko osvetlimo s primerom, vzetim iz katekizma za otroke. Mali Marjetici je dala pri šestih letih mama za rojstni dan lepo punčko in ji dejala: »Ravnaj z njo, kakor bi bila tvoja hčerka!«. Po določenem času je mama z velikim presenečenjem slišala, da je deklica vrgla punčko

v peč in jo zažgala. »Marjetica, kako je mogoče, da si storila nekaj takšnega?« Deklica se je branila s solzami v očeh: »Stokrat sem ji dejala, da jo imam rada, toda punčka mi ni odgovorila niti enkrat. Čemu naj mi bo?«

Ali mar zgolj filozofski Bog ni kot ta punčka, ki je bila tokrat ponujena intelektualcem?

Na Vzhodu so bili – in še vedno obstajajo – samostani, imenovani 'idioritmični' (kjer si vsak sam določa lasten ritem, potek življenja, op. prev.). Nimajo predstojnika, ki bi bil pravi opat. Menihi so neodvisni, vendar upoštevajo skupno pravilo. V cerkvi so mesta, namenjena posameznikom. V normalnih samostanih je sedež v bližini oltarja ponavadi namenjen predstojniku. V idioritmičnem samostanu pa je na njegovem prostoru knjiga meniških pravil, kajti 'oče opat' ne obstaja. Rezultat? Meniška idioritmija je obravnavana kot propad meniškega življenja. Toliko bolj moramo imeti za dekadentne tiste religije, ki ne izpovedujejo vere v živega in očetovskega Boga.

Dalje prihodnjico

Bilo je na postaji. Tam stoječemu možu se je približal pijanec s steklenico piva v roki. Mož se je hotel obrniti v drugo stran, a ga je pijanec prehitel. S steklenico ga je potrepeljal po prsih in vprašal:

»Veruješ v Boga?«

Mož na kaj takega ni bil pripravljen. Gre samo za šalo? Postalo mu je nerodno. Ker se vsiljivca ni mogel otresti, je spontano, ne da bi kaj pomišljal, odgovoril:

»Ja, verujem!«

Želel je še nekaj dodati, toda pijanček mu je rekel:

»Človek, tebi je pač dobro!«

Šele v tem trenutku ga je mož prav pogledal. Videl je neizmerno utrujen obraz.

(Oznanjevalec 88-89)

Nameni Apostolata molitve

ZA OKTOBER

SPLOŠNI: Da bi sinoda škofov pomagala dušnim pastirjem in teologom, katehistom in animatorjem, ki se trudijo v službi Božje besede, pogumno posredovati verske resnice v povezanosti z vso Cerkvijo.

»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice« (Jn 14,15-17). S temi besedami nam je Jezus razkril globoko vez med vero in izpovedovanjem resnice, med vero in ljubeznijo do Jezusa Kristusa ter vero in življenjsko prakso, ki se navdihuje v njegovih zapovedih. Vse te tri dimenzije vere so sad Svetega Duha. Njegovo delovanje se kaže kot notranja sila, ki srca učencev postavlja v sozvočje s Kristusovim srcem. Zato je vera istočasno dar in naloga. Skozi vso zgodovino Cerkve so apostoli Jezusovo besedo oznanjali in jo skrbno predajali naprej iz generacije v generacijo. Mnogi so zanjo dali svoje življenje. Bili pa so tudi taki in so še danes, ki bi hoteli potvoriti Kristusovo besedo in iz evangelija odstraniti tiste resnice, ki so po njihovem mnenju preveč moteče sodobnemu človeku. Kot da je vse relativno in so tudi verske resnice odvisne od zgodovinske situacije in človeške presoje. Vendar Cerkev ne more utišati Duha Resnice. Samo celotna resnica nam lahko odpira pripadnost Kristusu, ki je umrl in vstal za naše odrešenje.

Verovati ne pomeni samo sprejeti določenega števila abstraktnih resnic glede skrivnosti Boga, človeka, življenja in smrti. Vera je intimen odnos s Kristusom; odnos, ki temelji na ljubezni do njega, ki nas je prvi ljubil in ki je umrl za nas, ko smo bili še grešniki.

Kakšen naj bo naš odgovor na tako veliko ljubezen, če ne odprto srce, pripravljeno ljubiti? In kaj pomeni ljubiti Kristusa? Pomeni zaupati mu, tudi v času preizkušnje, zvesto mu slediti po poti križa, ves čas v upanju na zarjo vstajenja. Ljubezen do Kristusa se kaže v tem, da svoje življenje uskladimo z mišljenjem in čutenjem njegovega srca.

*Benedikt XVI.,
Ob pastoralnem obisku na
Poljskem, 26. maja 2006*

MISIJONSKI: Da bi v tem mesecu, ki je posvečen misijonom, Papeška misijonska dela in druge ustanove s svojimi pobudami dosegle, da bi vsaka krščanska skupnost začutila potrebo po sodelovanju v vesoljnem poslanstvu Cerkve z molitvijo, premagovanjem in konkretno pomočjo.



V oktobru imamo misijonsko nedeljo, ki je vedno predzadnja nedelja v tem mesecu. Ta misijonski dan je namenjen vsem vernikom, zato sodelujejo tudi kristjani v misi-

jonskih deželah. Otroci imajo svoj dan na praznik svetih treh kraljev, duhovniki obhajajo svoj misijonski dan 3. decembra, na god sv. Frančiška Ksaverja, redovnice pa 1. oktobra, na god sv. Terezije Deteta Jezusa.

Misijonsko nedeljo vodi papeška misijonska Družba za širjenje vere, drugi dve papeški družbi pa skrbita za semenišča v misijonih in za spodbujanje otrok k misijonski dejavnosti. V škofijah imamo voditelje misijonskega delovanja in misijonska središča, ki povezujejo vse misijonske dejavnosti. Pri nas to središče izdaja revijo Misijonska obzorja. Revija objavlja zanimiva poročila predvsem o življenju naših misijonarjev in misijonark. In ko nas misijonarji obiščejo, nam pomagajo, da pravilno ovrednotimo njihova prizadevanja. Spodbujajo nas, da se otresemo nekakšnega pomilovalnega pogleda na ljudstva Afrike in Azije in da zaslutimo njihove vrednote, sposobnosti, napredek in včasih izredne dosežke. Pomislimo samo na japonske izdelke, na nekaj milijonov indijskih inženirjev in na neverjetno hitro ekonomsko rast Kitajske.

Misijonski mesec oktober naj bo sveža spodbuda za vse naše župnije, za razna verska gibanja in za naše družine, da bomo pravilno gledali na misijonska prizadevanja Cerkve in se v to delo vključevali z molitvijo in dobroteljnostjo.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da se iz strahu, da bomo veljali za drugačne, ne bi bali živeti iz vere in vernost na zunaj pokazati.

Človek je po svojem bistvu odnosno bitje. To resnico odkrivamo vsak dan v svojem življenju: prizadevamo si, da bi nas drugi priznali. Včasih celo »prošajmo« za naklonjenost so-ljudi. Na ta ali oni način si prizadevamo biti priznani in sprejeti v skupnosti, kjer živimo. Vsaka družba oziroma skupnost pa ima določen sistem vrednot in norm. Kdor spoštuje družbena pravila igre, ga le-ta prizna, sicer ga potisne v osamitev. Tako

IGNACIJ ANTIOHIJSKI, škof in mučenec

umrl ok. 110

17. oktober

SILVESTER ČUK



imenovano javno mnenje predpisuje, kako naj kdo misli in se obnaša. Kdor hoče ubraniti svoja pota, se kaj hitro znajde na robu. V strahu, da ne bi postal nerazumljen čudak, se marsikdo posodobi in pridruži večini, ki mu daje občutek varnosti. Toda ta občutek je varljiv. Ko se človek pridruži večini, ker je večina – brez osebnega prepričanja – se razčloveči, zgubi svoje osebno jedro in postane delec v brezoblični gmoti.

Iz zgodovine vemo, da so bili nekateri nemški politiki iskreno proti preganjanju in pobijanju Judov v času nacističnega režima. Ko so anketirali javno mnenje



in odkrili, da je antisemitizem prevladujoča smer v vsej deželi, so postali sokrivci enega najhujših zločinov v zgodovini. Bali so se, da bodo ostali na »robu« in izgubili stik z množicami.

V šestem poglavju Janezovega evangelija sprašuje Kristus svoje učence: »Hočete tudi vi oditi?« Čeprav so se takrat mnogi odvrnili od Kristusa in javno mnenje ni bilo naklonjeno njegovemu nauku, izpove Peter svoje osebno prepričanje neglede na večino drugače mislečih: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Božji Sin.«

Tudi danes sprašuje Kristus vsakega izmed nas kristjanov: »Hočeš tudi ti oditi?« Vprašanje, ki terja osebno odgovor.

Jože Pucelj

Okoli leta 100 se je začelo obdobje, ko noben apostol ni bil več živ. Cerkev je skrbno varovala njihovo izročilo in se sklincevala na njihovo avtoriteto. Delo božjega ustanovitelja se je nadaljevalo in je bilo poslej v rokah predstojnikov, ki Jezusa niso nikoli videli, bili pa so učenci apostolov. Med te spada tudi Ignacij Antiohijski, škof v mestu, kjer so Jezusove učence najprej imenovali kristjane, junaški pričevalci mlade Cerkve. Ime mu je bilo tudi Teoforos, to je Bogonossec. Prištevamo ga med apostolske očete. Ne samo zato, ker je morda osebno poznal katerega od apostolov, ampak predvsem zato, ker je eden najodličnejših mož, ki so stavbo Cerkve na apostolskem temelju dalje zidali in utrjevali. Vernike svojega časa je spodbujal in utrjeval s svojim zgledom in tudi s svojimi pismi, ki se jih je ohranilo samo sedem. Spadajo med bisere zgodnjega krščanskega slovstva in razodevajo duhovno veličino sv. Ignacija.

Okod je bil in kakšna je bila njegova mladost, ni znano. Če je bil doma v Antiohiji, tedaj po številu prebivalcev tretjem mestu rimskega cesarstva, je v mladih letih utegnil videti apostola Petra in Pavla pa tudi Janeza. Bil je antiohijski škof ob prehodu v drugo stoletje, po dobrem izročilu tretji škof na tem sedežu, če se apostol Peter šteje za prvega. Za časa cesarja Domicijana (vladal je od leta 81 do 95) se je začelo preganjanje kristjanov. Preganjanje rimskih oblastnikov je bilo sicer naperjeno proti upornim Judom, vendar pri tem niso delali prave razlike med Judi in kristjani. Po Domicijanovi smrti je Cerkev nekaj časa živela v miru, pod cesarjem Trajanom, ki je zavladal leta 98, pa je prišlo do

novega preganjanja kristjanov v maloazijskih pokrajinah. Sovražnosti proti kristjanom so izbruhnile tudi v Antiohiji; med drugimi so prišli tudi škofa Ignacija in ga zaradi njegove vere v Kristusa klicali na odgovor. Prijeli so ga na osnovi obtožbe iz ljudstva, ki jo je podpisal kdo od poganov, Judov ali krivoverskih kristjanov. To se je zgodilo okoli leta 110. Škofa Ignacija je vojaško spremstvo desetih mož odvedlo v Rim v smrt. Daljši postanek na poti je bil v mestu Smirni, kjer je krščansko občino vodil svetniški škof Polikarp. Tja so Ignacija prišli pozdravit visoki poslanci številnih maloazijskih krščanskih občin in iz tega se vidi, kakšen ugled je užival antiohijski škof. Izročil jim je svoja pisma vernikom. Iz Smirne je pisal tudi Cerkvi v Rim. V njem je vernike prosil, naj ne storijo ničesar, da bi preprečili njegovo mučeniško smrt. »Pustite me, da bom hrana zverem, po katerih lahko pridem k Bogu! Zrno božje sem in zobje zveri me zmlejejo, da bom čist kruh Kristusov.«

V Rimu so ga v amfiteatru raztrgale zveri. Kristjani so zbrali njegove kosti in jih prenesli v Antiohijo, kjer so jih kasneje, za časa cesarja Teodozija (proti koncu 4. stoletja) pokopali v tamkajšnji baziliki, nekdanjem templju rimske boginje Fortune. Do preureditve svetniškega koledarja je bil spominski dan mučeniške smrti sv.

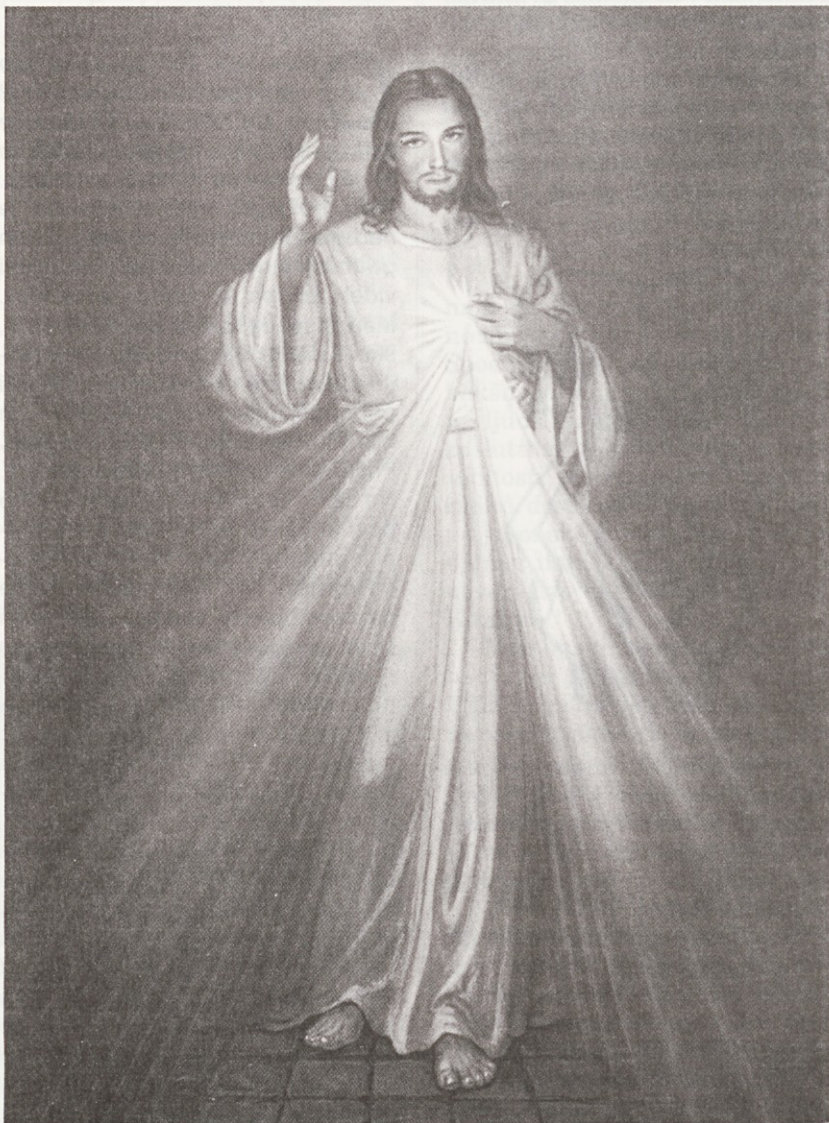
Ignacija 1. februarja, po novem pa se njegov god obhaja 17. oktobra.

Na današnji dan goduje kateri od tistih, ki mu je ime Ignacij ali Ignac, pa tudi Nace ali Igo; ženska oblika tega imena, ki pomeni 'ogenj' (po latinski besedi ignis), je Ignacija.

»Ne boj se trpljenja, jaz sem s teboj!«

Tudi zelo preprosta oseba je lahko plemenita in čuječa, če so njena čustva rahločutna. Tako oseba v vsem išče Boga in ga povsod najde; zna ga odkriti tudi v skritih stvareh. Zanja je vse pomembno, vse visoko ceni, za vse se zahvaljuje Bogu, v vsem najde korist za dušo, vso čast in slavo namenja Bogu. Njemu zaupa in se ne zmede, ko pride čas preizkušnje. Ve, da je Bog vedno najboljši Oče, in na človeški ugled se ne ozira veliko. Zvesto sledi najmanjšim navdihom Svetega Duha. Veseli se tega duhovnega gosta in se ga oklepa kakor otrok matere. Tam, kjer se druge osebe ustavljajo in so v strahu, ona ne pozna strahu in težav.

Ko Gospod sam želi biti v duši in jo voditi, odstrani vse, kar je zunanjega. Ko sem zbolela in so me preselili v bolniško sobo, sem imela zaradi tega veliko težav. Dve sva ležali v bolniški sobi. Sestro N. so obiskovale sestre, k meni pa nihče ni pogledal. Res je bil to bolniški oddelek, toda vsaka je imela svojo celico. Dolgi so bili zimski večeri. Pri sestri N. sta bili luč in radio, jaz pa se zaradi slabe svetlobe nisem mogla pripraviti niti na meditacijo. Ko sta tako minila skoraj dva tedna, sem nekega večera potožila Gospodu, da zelo trpim in da zaradi slabe svetlobe ne morem pripraviti niti premišljevanja. Gospod mi je odgovoril, da bo prihajal vsak večer in mi dajal nekaj točk za premišljevanje naslednjega dne. Točke so vedno zadevale njegovo bridko trpljenje. Rekel mi je: **Premišluj moje trpljenje pred Pilatom.** Tako sem o njegovem bridkem trpljenju po vrsti premišljevala ves teden. Od takrat se je v mojo dušo naselilo veliko veselje in nisem več želela niti



obiskov niti svetlobe. Jezus mi je zadostoval za vse. Kljub veliki skrbi predstojnic za bolnike je Gospod vendar dovolil, da sem se počutila zapuščeno. Da bi najboljši Učitelj mogel delovati sam, odstrani vse, kar je ustvarjeno. Včasih so me tako preganjali in sem tako trpela, da je sama mati M. rekla: »Na vaši

poti, sestra, trpljenje dobesedno raste iz zemlje.« Dejala mi je: »Na vas gledam kot na križano. Opazila sem, da Gospod Jezus nekaj name-rava. Bodite zvesti Gospodu.«

Opisati želim sanje, ki sem jih imela o sv. Tereziji Deteta Jezusa. Bila sem še novinka in sem imela neke težave, ki jih nisem mogla

rešiti. Bile so notranje narave, vendar povezane z zunanjimi težavami. Opravila sem več devetdnevnic k različnim svetnikom, a stanje je postajalo vse bolj nevzdržno. Zaradi tega je bilo moje trpljenje tako veliko, da nisem več vedela, kako naj naprej živim. Nenadoma mi je prišlo na misel, da bi prosila sv. Terezijo Deteta Jezusa. Začela sem opravljati devetdnevnic, saj sem bila pred vstopom v samostan z njo molitveno zelo povezana. Nato sem v molitvi k njej popustila, vendar sem v tej stiski znova začela goreče moliti. Peti dan devetdnevnice sem sanjala o sv. Tereziji Deteta Jezusa, a kot da je še na zemlji. Pred menoj je skrila svojo svetost in me začela tolažiti. Te stvari naj si ne ženem preveč k srcu, ampak naj bolj zaupam Bogu. Povedala mi je: *»Tudi jaz sem zelo trpela«* - toda tega ji nisem čisto verjela. Rekla sem ji, *»da se mi zdi, da ti nič ne trpiš«*. Vendar me je sv. Terezija prepričala, da je zelo trpela in mi rekla: *»Sestra, vedite, da boste tretji dan to stvar zelo dobro uredili.«* Ko sem glede tega podvomila, se mi je dala spoznati kot svetnica. Mojo dušo je v trenutku napolnila radost in sem ji rekla: *»Ti si sveta!«* Odgovorila mi je: *»Da, sem sveta. Zaupaj, da boš zadevo rešila tretji dan.«* Rekla sem ji: *»Sv. Terezija, povej mi, ali bom v nebesih?«* Odgovorila mi je: *»Da, sestra, vi boste v nebesih.«* - *»Ali bom sveta?«* - Odgovorila mi je, da bom sveta - *»Toda, Terezija, ali bom tako sveta kakor ti, na oltarjih?«* - Odgovorila je: *»Da, ti boš sveta kakor jaz, toda zaupati moraš Gospodu Jezusu.«* - Vprašala sem, ali bosta oče in mati v nebesih, če (ni dokončano). - Odgovorila mi je: *»Bosta«. Še naprej sem spraševala: »Ali bodo moje sestre in bratje v nebesih?«* Rekla mi je, da moram zanje veliko moliti, a jasnega odgovora mi ni dala. Razumela sem, da potrebujejo veliko molitve.

To so bile sanje in kakor pravi pregovor: Sanje - privid, Bog - vera. Tretji dan sem težko zadevo z lahkoto uredila, kakor je povedala sv. Terezija. Vse o tej zadevi se je dobesedno izpolnilo, kakor mi je

povedala. To so bile sanje, vendar so imele svoj pomen.

Ko sem bila nekoč v kuhinji s sestro N., se je name nekoliko ujezila in mi za kazen ukazala sedeti na mizo. Medtem ko je sama težko delala, pospravljala in ribala, sem jaz sedela na mizi. Sestre, ki so prihajale, so se čudile, da sedim na mizi, in vsaka je pripomnila, kar je hotela. Ena - da sem lenuh, druga - kakšen čudak. Takrat sem bila še postulanka. Druge so se spraševale: *»Kakšna sestra bo to?«* Z mize pa nisem smela, ker mi je sestra pod pokorščino ukazala, da moram sedeti do takrat, dokler mi ne reče iti dol. Kako sem se takrat zatajevala, ve samo Bog. Mislila sem, da bom zgorela od sramu. Bog sam je včasih kaj takega dopustil, da bi oblikoval mojo notranjost. Vendar me je Gospod za to ponižanje nagradil z veliko tolažbo. Ob večernem blagoslovu sem ga zagledala v veliki lepoti. Jezus me je ljubeznivo pogledal in rekel: **Moja hči, ne boj se trpljenja, jaz sem s teboj.**

Ko sem bila neko noč dežurna, sem v duši tako trpela zaradi slikanja podobe, da nisem več vedela, česa naj se oprimem. Po eni strani nenehno prigovarjanje, da je to le prevara, po drugi strani pa mi je neki duhovnik rekel, da mogoče Bog želi, da bi ga častili po tej podobi in da je treba poskrbeti za slikarja. A moja duša je bila zelo utrujena. Ko sem prišla v kapelo, sem glavo približala k tabernaklju, potrkala in rekla: *»Jezus, pogledj, kakšne velike težave imam zaradi slikanja podobe.«* Iz tabernaklja sem zaslišala glas: **Moja hči, tvoje trpljenje ne bo več dolgo trajalo.**

Nekega dne sem zagledala dve poti: široko, s peskom in cvetjem posuto, polno veselja in glasbe ter drugega razvedrila. Ljudje, ki so šli po tej poti, so plesali in se zabavali - prišli so do konca, ne da bi opazili, da se tu pot konča. Na koncu te poti je zijal strašen prepad, namreč peklensko brezno. Duše so slepo padale v to brezno. Kot so prihajale, tako so padale vanj. Bilo jih je tako veliko število, da jih ni bilo mogoče prešteti. Videla sem tudi drugo pot, bolje rečeno,

stezico. Bila je ozka in posuta s trnjem in kamenjem, a ljudje, ki so šli po njej, so imeli solze v očeh in bili so deležni različnega trpljenja. Nekateri so padali po kamenju, se takoj dvignili in šli naprej. Na koncu poti je bil čudovit vrt, prenapolnjen z vsakršno srečo. Vse duše so vstopale vanj. Takoj so pozabile na svoje trpljenje.

Ko je bilo češčenje pri frančiškankah Marijine družine, sem z eno od sester zvečer odšla tja k češčenju. Takoj, ko sem stopila v kapelo, je moja dušo napolnila božja navzočnost. Molila sem kot včasih, brez besed. Nenadoma sem zagledala Gospoda, ki mi je rekel: **Zavedaj se, če zanemariš slikanje podobe in vse delo usmiljenja, boš morala na sodni dan dati račun za veliko število duš.** Po teh Gospodovih besedah sta moja dušo prevzela strah in bojazen. Sama se nisem mogla pomiriti. V meni so odmevale besede, da na dan božje sodbe ne bom odgovarjala samo zase, ampak še za druge duše. Te besede so se globoko zajedle v moje srce. Ko sem se vrnila domov, sem stopila k malemu Jezusu. Pred najsvetejšim zakramentom sem padla na obraz in rekla Gospodu: *»Vse bom naredila, kar bo v moji moči, vendar te prosim, ostani vedno z menoj in daj mi moč, da izpolnim tvojo sveto voljo, ker ti zmoreš vse, a jaz sama od sebe ničesar.«*

Že nekaj časa se mi dogaja, da v duši čutim, ko kdo zame moli. Takoj tudi v svoji duši začutim, če me kdo prosi za molitev; čeprav mi tega ne pove, v duši to čutim. To zaznam tako, da začutim nemir, kot da bi me kdo klical. Ko molim, sem pomirjena.

Nekoč sem goreče hrepenela, da bi prešla sveto obhajilo, toda pojavil se je neki dvom in nisem pristopila. Zelo sem zaradi tega trpela. Zdelo se mi je, da mi bo od bolečine počilo srce. Ko sem se polna grenkobe v srcu oprijela dela, je nenadoma stopil Jezus predme in mi rekel: **Moja hči, ne opuščaj svetega obhajila, razen takrat, ko si prepričana, da si zelo grešila. Sicer pa naj te ne zadržuje noben dvom pred združitvijo z menoj v**

BOG IN NE BOŽJA DELA

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (5)

moji skrivnosti ljubezni. Tvoji mali prestopki izginejo v moji ljubezni kakor slama, vržena v velik ogenj. Vedi, da me zelo žalostiš, če me ne prejemaš pri svetem obhajilu.

Zvečer, ko sem stopila v malo kapelo, sem v svoji duši zaslišala naslednje besede: **Moja hči, pre-mišljaj besede: V svojem tr-pljenju je še bolj molil.** Ko sem se začela v to poglobljati, je v mojo dušo prisijalo veliko svetlobe. Spoznala sem, kako zelo moramo vztrajati v molitvi in da je včasih od take naporene molitve odvisna naša rešitev.

Ko sem bila v Kiekrzu, da bi za nekaj časa zamenjala eno od sester, sem neko popoldne šla po vrtu, se ustavila na obali jezera in dolgo premišljevala o tej naravni prvini. Nenadoma sem ob sebi zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je dobrotljivo rekel: **Vse to sem us-tvaril zate, moja nevesta, in vedi, da vse lepote niso nič v primerjavi s tistim, kar sem ti pripravil v večnosti.** Moja duša je bila napolnjena s tako veliko radostjo, da sem ostala tam do večera, a se mi je zdelo, da je trajalo zelo kratek čas. Ta dan sem imela prosto in določila sem ga za enodnevno duhovno obnovo, torej sem se lahko nemoteno posvetila molitvi. Kako neskončno je Bog dober! Spremlja nas s svojo dobroto. Najpogostejše se zgodi, da mi Gospod podarja največje milosti takrat, ko jih sploh ne pričakujem.

Dalje prihodnjič

VABILO

Vse rojake vabimo, da dostavijo na uredništvo naše revije (v Dušnopas-tirsko pisarno ali po E-pošti na dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar) fotografije z družinskih slovesnosti in obletnic: krstov, porok, zlatih porok pa tudi umrlih sorodnikov. Fotografije je treba opremiti vsaj z najnujnejšimi podatki. Rojaki imajo možnost, da ob jubilejih svojih sorodnikov ali njih smrti v spomin kaj napišejo. Vse to objavljamo brezplačno tudi tistim, ki niso naročniki Duhovnega življenja in Božjih stezic.



Ko je Janez Pavel II. v tem jubilejnem letu začel svoje romanje po krajih našega odrešenja, ni mogel iti v Ur na Kaldejskem in se je zato v Rimu spominjal očaka Abrahama.

Ko je Abraham vse podredil Gospodovemu klicu, je izbral Boga, ubogal ga je brez obotavljanja in odšel iz svoje domovine, ne da bi vedel, kam gre, naproti deželi, ki mu jo je Bog obljubil.

S to korenito izbiro je sveti oče začel nenavadno izkušnjo.

»Živel je kakor tujec v deželi, ki mu jo je bil Bog obljubil.«

Ni dvomil, da bo Bog držal obljubo, da mu bo dal sina pri starosti sto let.

Zvesto je ponudil v žrtev svojega edinorojenega sina, ker »si je mislil, da more Bog tudi od mrtvih obujati ...« (prim. Heb 11, 9-19).

Prav tako je postal oče množice narodov, številnih, kakor je zvezd na nebu in zrn peska ob morskem obrežju.

Računati samo na Boga, izbrati Boga: to je bila velika izkušnja očakov, prerokov, prvih kristjanov, na katero spominja enajsto poglavje pisma Hebrejcem, v katerem je kar osemnajstkrat najti izraz »po veri« in enkrat izraz »z vero«.

Ne popolnoma zaupati Bogu in namesto tega iskati oporo in varnost tudi drugje: to je bila zmeraj

skušnjava Božjega ljudstva, izkušnja, ki so jo preživele tudi sicer slavne osebnosti, denimo Mojzes, David, Salomon ...

Marija je zvesta na najodličnejši način. In z njo množica prič, vrsta velikih vzornikov, ki jih ne manjka v zgodovini vesoljne Cerkve in v našem osebem življenju.

Temelj krščanskega življenja

V dolgi stiski devetih let izolacije v celici brez oken, včasih več dni pod električno lučjo, včasih v temi, se mi je zdelo, da se dušim zaradi vročine in vlage, na robu norosti. Bil sem še mlad škof, z osmimi leti pastoralne izkušnje. Nisem mogel spati, mučila me je misel, da moram zapustiti škofijo, pustiti, da propade toliko del, ki sem jih začel izvrševati za Boga. V vsem svojem bitju sem izkušal nekakšen upor.

Neko noč sem v globini srca zaslišal glas: »*Zakaj se tako mučiš? Razlikovati moraš med Bogom in božjimi deli. Vse, kar si naredil in želiš še naprej izvrševati: dušnopastirski obiski, vzgoja bogoslovcev, redovnikov, redovnic, laikov, mladih, zidava šol, foyers (zbirališče) za študente, misijonov za evangelizacijo nekristjanov ... vse to je odlično delo, so božja dela, vendar vse to ni Bog! Če Bog hoče, da vse to zapustiš, takoj zapusti in mu zaupaj! Bog bo naredil vse stvari nešteto krat bolje od tebe. Svoja dela bo zaupal drugim, ki so mnogokrat sposobnejši od tebe. Ti si izbral samo Boga, ne njegovih del!*«

Ta luč mi je prinesla nov mir, ki je popolnoma spremenil moj način mišljenja in mi je pomagal prenesti fizično skoraj nemogoče trenutke. Od tistega trenutka dalje je nova moč napolnjevala moje srce in me je spremljala trinajst let. Čutil sem svojo človeški slabost, v težkih trenutkih sem spet obnovil svojo odločitev in miru mi ni nikoli manjkalo.

Izbrati Boga in ne božjih del.

To je temelj krščanskega življenja v vseh časih. In hkrati je najresničnejši odgovor današnjemu svetu. To je pot, da bi se uresničili načrti Očeta z nami, s Cerkvijo, s človeštvom našega časa.

Vedno znova obnavljani »fiat - zgodi se«

Vsak dan jasneje razumem besede Svetega pisma: *»Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi«* (Iz 55, 9).

Razumem, da je moje življenje v vsakem trenutku zaporedje izbir med Bogom in božjimi deli. Vedno nova izbira, ki postane *spreobrnjenje*.

Marija je izbrala Boga in zapustila svoje načrte, ne da bi v polnosti razumela skrivnost, ki se je uresničevala v njenem telesu in v njeni usodi. Od tistega trenutka je njeno življenje vedno obnavljan *fiat*, prav do betlehemske jaslice, prav do izgnanstva v Egipt, prav do tesarske delavnice v Nazaretu, prav do Kalvarije. Vedno znova se udejanja ista izbira: *»Bog in ne božja dela.«* In ravno na ta način Marija vidi, kako se izpolnjujejo vse obljube: vidi vstati Sina, ki ga je izkrvavelega držala v rokah; vidi, kako se spet zbere skupina učencev in ponese oznanilo evangelija vsem narodom; vidi, da ji v vseh rodovih kličejo blagor in *»Mati Božja«*, njej, ki je pod križem videla, kako je bil Božji Sin nadomeščen z enim od nas, preprostim človekom.

Pravo češčenje

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo!« (5 Mz 6,5; prim. Mt 22,37).

V tretji in peti Mojzesovi knjigi je Bog natančno določil obrede, molitve in oblačila duhovnikov in vse potrebno za službeno češčenje glede na različne čase, različne praznike in slovesnosti.

Knjiga kraljev nam poroča o Salomonovih naporih, da bi postavil tempelj v skladu z načrtom, ki ga je določil Bog, in s prispevkom sosednjih ljudstev. Tako je nastalo Izraelovo versko in narodno središče.

In vendar je dal Bog po prerokih vedeti, da žgalne in klavne daritve ne veljajo nič, če ni notranjega žrtvovanja skesanega in ponižnega srca, pristne, jasne izbire Boga. Nebo in zemlja mu pripadata, zemlja je 'podnožje' njegovih nog. Bog ne potrebuje templja (prim. Iz 66,1-2).



Pogum doslednosti

Ta izbira Boga ima v življenju za posledico odločno zavračanje malikovalstva. Tako je starec Eleazar raje umrl, kakor da bi bil zavrgel svojo popolno privrženost Bogu (prim. 2 Mkb 6, 18-31).

Kdor danes izbere Boga, mora tako kot v času stare in nove zaveze sprejeti vsakršno neugodnost in škodo: na ekonomskem področju, glede oblasti ali glede drugih koristi ... Jezus je to povedal: *»Propter me - zaradi mene.«*

Zaradi te izbire nekateri ne morejo na univerzo, nekateri ne dobijo dela, nekateri ostanejo brez stanovanja ... Rodovi kristjanov v številnih deželah

pogumno sprejemajo te žrtve.

»Spomnite se prejšnjih dni. Potem ko ste bili razsvetljeni, že ste v trpljenju prestali velik boj. Zdaj ste bili javno, izpostavljeni sramoteni in stiskam, zdaj ste bili tovariši tistih, ki jih je to zadelo. Tudi z vkljenimi ste sočustvovali. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljšo in neminljivo posest« (Heb 10,2-34).

Izbira Boga v življenju pastirja

Ko sem bil v zaporu, je bilo v nekem smislu lažje izbrati samo Boga. Ni manjkalo skušnjav, da bi sprejel srednjo pot. Vendar pa sem prav takrat, ko je zmanjkalo vsake poprejšnje varnosti, čutil, da moram osrediniti vse svoje življenje na *porro unum* (prim. Lk 10,42), na to, kar je edino potrebno.

Zdaj, ko sem na svobodi, potopljen v delo, v obveznosti, ki so včasih res težke, je lažje biti Marta kakor pa Marija.

In res, vsak pastir misli, da je izbral Boga. Vsi si z veliko vnemo prizadevamo za božja dela. Vendar čutim, da se moram vedno znova pregledovati pred njim: kaj v mojem pastirskem življenju je zanj in kaj za njegova dela (ki so navsezadnje pogosto moja dela)? Ali sem takrat, ko nisem pripravljen zapustiti kake službe ali ko si želim drugo, zares nesebičen ali ne?

Pisec pisma Hebrejcem daje tale nasvet: *»Samo stanovitost vam je potrebna«* (Heb 10,36). Stanovitost, da bi bili zares svobodni. Kdor je svoboden, se ne boji, tako kot Mojzes: *»Po veri je Mojzes odklonil, ko je odrasel, da bi ga imenovali sina faraonove hčere. Raje si je skupaj z Božjim ljudstvom izbral trpljenje kakor kratkotrajno uživanje greha«* (Heb 11, 24-25).

Magnetna moč pričevanja

Med nedavnim predavanjem na

Kdo je sveti Jožef

univerzi v Salfordu v Veliki Britaniji me je neki bogoslovec vprašal: »Oče, govorim v imenu bogoslovcev. Ali nam lahko kaj priporočite?« »S tem vprašanjem ste me presenetili,« sem odgovoril, »vendar vas nočem razočarati. V svojem precej dolgem in razgibanem življenju sem izkusil tole: če zvesto, korak za korakom, hodim za Jezusom, me vodi k cilju. Hodili boste po nepredvidljivih poteh, včasih mučnih, mračnih, dramatičnih, vendar zaupajte: z Jezusom ste! Njemu izročajte vsako vašo tesnobo in skrb. Ne skrbite za to, kako bi pritegnili množice: če boste hodili za Jezusom, bodo ljudje šli za vami!«

V *Dejanjih mučencev* beremo to pripoved:

»Ko so prijeli svetega Ciprijana, ga je pretor zasliševal pred množico.

- Si ti Tascij Ciprijan?

- *Ego sum.* - Da, sem.

- Prevzvišena cesarja sta zapovedala, da daruješ.

- *Non facio.* - Tega ne bom storil.

- Premisli!

- *In re tam iusta, null est consultatio.* - V tako pravični stvari ni pre-mišljevanja.

- Tascij Ciprijan naj se usmrti z mečem.

- *Deo gratias.* - Bogu hvala.«

Ciprijanova odločitev je bila kakor magnetna sila in je povzročila, da so njegovi verniki kot eden šli za njim na kraj mučeništva.

In mislim na romanje ob jubileju.

Vsak dan napredujemo kljub preizkušnjam, tveganjem, ker imamo en sam cilj, imamo eno samo upanje.

Porro unum est necessarium. - Le eno je potrebno.

Dalje prihodnjič

Kakor mora umetnik
izkoristiti inspiracijo,
mora vsakdo izkoristiti
milost, ko pride.

P. Polikarp Brolih



Sirotišnici sv. Jožefa na obali velikega jezera Sužnjev v Kanadi je v mesecu marcu 1917 grozila lakota. Sto sirot, deset redovnic in podobno število duhovnikov ter redovnih bratov je zaradi izstradanosti že čutilo boleče posledice. Na severne jelene sploh ni bilo misliti: Indijanci, ki so prišli deset kilometrov daleč, so povedali, da jih v tistih gozdovih, kamor so se pozimi zatekali severni jeleni, ni bilo. Redovni bratje so pa v osmih dneh ujeli samo štiri postrvi z vsemi šestdesetimi trnki, ki so jih v velikih razmikih vrgli v globoke vode pod ledom.

Nekega večera je šel oče Dupont, superior misijona, v obednico in našel otroke, sedeče pri mizi okrog majhnih pečenih koščkov zadnjih rib.

Resnega obraza je povedal:

»Otroci, če smo v takšni stiski, niso krivi naši redovni bratje; niti ne vaše redovnice: one so vse žrtvovale za vas. Vi ste krivi!« Ker so nekateri mislili, da jim očita zaradi morebitne požrešnosti, so začeli jokati.

»Nisem slabe volje zaradi tega,« je nadaljeval superior. »Če sem nejevoljen, zelo nejevoljen, je

zato, ker ne molite dovolj goreče k sv. Jožefu. Samo to sem vam hotel povedati.«

Po tej razlagi otroci vstanejo in obljubijo, da bodo molili »z vsemi močmi«. Predstojnica, ki je morala povedati število severnih jelenov, potrebnih za rešitev misijona, odgovori, da jih potrebujejo »sto, niti enega manj«.

»Torej, otroci moji, na kole-na!«

Takoj se začne nova devetdnev-nica k svetemu Jožefu, da priskrbi teh sto severnih jelenov.

Oče Dupont dá poklicati oba lovca, ki ju najema misijon:

»Napréžita pse in odpotujta!« Indijanca skomigneta z rameni.

»Ti dobro veš, tako kot midva, oče, da jih ni. Da je nekaj nemo-gočega.«

»Odpotujta,« vztraja duhovnik, »pojdita in postrelita sto jelenov, niti enega manj. Sveti Jožef nam jih dolguje, ker jih potrebujemo in ker smo ga zanje prosili. On nam jih bo poslal.«

Cisto prepričana, da gresta za-man, čeprav bosta za to plačana, lovca odideta. Nista še hodila dva dni, kar je majhna razdalja za ti-sto deželo, pa se prikaže velik trop severnih jelenov pred njima, prihajajoč z vzhoda, proti vsem dav-nim navadam tistih nomadskih živali.

Vsa začudena nad tem, kar sta nenadoma zagledala, in še v tistem kraju, več severnih jelenov skupaj kot kdajkoli, nazadnje lovca prideta »k sebi«, namerita in streljata na čredo, ki drvi z vso naglico. Z vsakim strelom njunih močnih karabink pade en jelen in včasih dva. Ko se kardelo razprši, gresta Indijanca štet mrtve. Naštejeta jih sto tri. Bilo je to takrat, ko so sestre in njihove sirote, zbrane v kapeli za molitev devetdnevnice, prosile svetega Jožefa »z molitvijo, ki je párala dušo«, da jim nemudoma dá sto jelenov, niti enega manj.«

*Iz knjige Id a José
založbe Traditions Monastiques
prevedel S.S.*

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA



1 - Sem v svojem zakonu zadovoljna in dosti srečna. Imam pa tale dvom: nekajkrat sem možu odrekla zakonsko dejanje. Včasih sem to storila v zavesti, da nisem storila s tem nič slabega, ker sem imela zadostne razloge za to. Drugič mi je pa manjkalo zadosti dobre volje za to dejanje in se zato čutim v neki meri krivo. Mi lahko poveste, kdaj se sme odreči zakonsko dejanje, kdaj pa ne?

Načelno velja pravilo, da so v zakonskem življenju razlogi, ko je dovoljeno odreči sozakoncu spolno dejanje. Do teh dejanj imata oba zakonca pravico in tudi dolžnost, kadar ga sozakonec resno prosi ali pa tudi samo želi. Da obstaja s strani obeh zakoncev ta dolžnost in seveda tudi pravica, o tem pravi sam sv. Pavel sledeče: »Mož naj ženi izpolni dolžnost, prav tako tudi žena možu. Žena nima oblasti nad svojim telesom, marveč mož, enako pa tudi mož nima oblasti nad svojim telesom, marveč žena. Ne odtegujta se drug drugemu, razen morda za nekaj časa, in sicer sporazumno, da se bosta lahko posvetila molitvi. Potem pa bodita spet skupaj, da vaju zaradi

vajinega pomankljivega samoobvladanja ne bi skušal satan. To pravim iz prizanesljivosti, ni pa ukaz. Želel bi, da bi bili vsi ljudje kakor jaz. Toda vsak ima svoj milostni dar od Boga, eden tako, drugi tako« (1 Kor 7, 3-6).

Gre za težko dolžnost pravičnosti, kadar je želja upravičena in gre za pravilno zakonsko občevarje. Ta dolžnost pa ima svoje izjeme, ki zakonca opravičujejo, da ne pristane

na zahtevo ali prošnjo sozakonca. Te izjeme so v glavnem naslednje: 1. Če je zakonec zagrešil prešustvo, je izgubil pravico, da bi od nedolžnega sozakonca zahteval zakonsko dejanje. Lahko ga pa prosi in če mu je nedolžni sozakonec odpustil, bo pristal na prošnjo. Pač pa nedolžni zakonec ni izgubil pravice, da od krivega sozakonca zahteva spolno dejanje. 2. Kadar zakonec, ki prosi to dejanje, ni v stanju popolne zavesti, npr. če je pijan ali pa je pod vplivom mamil. 3. Kadar ga prosi tisti, ki ima namen dejanje izvršiti na grešen način. 4. Kadar je prošnja za zakonsko dejanje pretirano pogosta ali pa v času, ko bi to dejanje za žensko bilo lahko nevarno. 5. In končno, kadar je eden od zakoncev ali pa sta celo oba nalezljivo bolna.

Prosit zakonsko dejanje je redno stvar pravičnosti, je pa včasih tudi zahteva ljubezni do sozakonca, kadar na primer en zakonec vidi, da bi drugi rad imel ali pa celo da resno potrebuje tega dejanja, pa si ga ne upa direktno prositi, še manj zahtevati. Ali pa če sozakonec spozna, da bi spolno dejanje poživilo medsebojno ljubezen, ki je morda začela

pešati.

Podal sem vam nekaj najbolj osnovnih načel, kako ravnati na tem področju. Ni pa tu prostora za vse mogoča druga vprašanja, ki se lahko pojavijo v tej stvari. V takih primerih bosta pa zakonca morala iskati podrobnejših odgovorov, ki bodo lahko zelo različni eden od drugega z ozirom na različne okoliščine, v katerih se zakonca nahajata.

2 - Kaj naj naredim, da bom slišala glas Svetega Duha v sebi? Izviram iz zelo katoliške družine in moji starši mi pogosto govorijo, da moram poslušati glas Svetega Duha v sebi. Ker se nahajam prav sedaj v težkem duhovnem položaju, me to vprašanje še posebej zanima.

Sveti Duh govori v notranjosti človeškega srca. Sv. Bernard je to misel takole izrazil: Dejal je, da za Svetega Duha ni zaprtih vrat in tudi nobene druge ovire, ki bi mu preprečevala vhod v dušo, ker je pač gospod in absolutni gospodar našega duha.

In ko prebiva znotraj nas, je učinek tega bivanja ta, da je možno slišati njegov glas. Mi razločujemo



osebe, ki nam govorijo, po barvi njihovega glasu. Tudi Sveti Duh ima svojo lastno barvo glasu in po tej barvi ga spoznamo. Ta barva so njegovi notranji učinki in navdih.

Kadar Sveti Duh deluje v duši, proizvaja v njej veliko tolažbo, neko sladko počutje, olajšanje napetosti, počitek v delu, hlad v vročini in balzam v bolečini. Umiva in očističuje nesnago, osvežuje našo suhoto, in podobno...

V kratkih besedah povedano, proizvaja v nas naslednje sadove: kesanje nad lastnimi grehi, 2. usmiljenje nad tujimi slabostmi, 3. veselje in tolažbo nad dobrimi lastnostmi bližnjega, in 4. željo po svetosti. Ko čutimo nagnjenje, da bi prinašali te vrste sadov, je znak, da poslušamo njegov glas v notranjosti svoje duše.

Nasprotno pa hudobni duh, bodisi

da gre za samega hudobnega duha ali pa za našo k slabemu nagnjeno in po grehu ranjeno naravo, deluje prav nasprotno: 1. hoče zapeljati v obup in k neskesanosti nad lastnimi grehi; 2. nas naredi trdosrčne do slabosti bližnjih, 3. nas užalosti in napolni z nevoščljivostjo spričo dobrega, ki se nahaja v bližnjem, 4. nas dela mlačne za svetost. Kadar se torej čutimo, da nas nekdo vabi in vleče k tem stvarim, vedimo, da to ni božji glas, ki se oglašja v našem srcu, temveč glas našega duhovnega sovražnika.

Zato moramo v molitvi pogosto prositi, da bi slišali glas Svetega Duha, ga poslušali in mu tudi vestno in z veseljem sledili, kajti če smo njegov glas zaznali, pa mu ne sledili, bo njegov glas prenehal odmevati v naših srcih.

Za konec naj vam prepisem enega od najlepših liturgičnih spevov

na čast Svetemu Duhu, v katerem prosimo Svetega Duha vsega, kar potrebujemo, da se moremo dati voditi njegovemu vodstvu v najrazličnejših težavah svojega življenja. Takole se glasi:

O, pridi Stvarnik, Sveti Duh, in obišči nas, ki tvoji smo, napolni s svojo milostjo srce, po tebi ustvarjeno.

Ime je tvoje Tolažnik in da Boga Najvišjega; ljubezen, ogenj, živi vir, posvečevalec vseh stvari. Razsvetli z lučjo nam razum, ljubezen v naša srca vlij, v telesni bedi nas krepcaj, v slabosti vsaki moč nam daj.

Odženi proč sovražnika in daj nam stanovitni mir, pred nami hodi, vodi nas in zla nas varuj vsakega.

Po tebi naj spoznavamo Očeta in Sina Božjega in v tebe trdno verujemo, ki izhajaš večno iz obeh. Amen.

Videl sem svetnika

Škof dr. GREGORIJ ROŽMAN

V zadnji številki naše revije smo objavili življenjepis papeža Pija X. kot svetnika meseca. V Koledarju 1951 celovške Mohorjeve družbe smo našli dragocen zapis Videl sem svetnika o osebnem srečanju škofa dr. Gregorija Rožmana z njim. Sledi ponatis. Op. ur.

Katoliški svet se je silno razveselil, ko je bil v nedeljo, 3. junija, papež Pij X. proglašen za svetnika, 37 let po svoji smrti. (Pri tem z bolešjo mislim na škofa Friderika Baraga, za katerega se 83 let po njegovi smrti škofijski proces v Marquette še začel ni.) Kdor je papeža Pija X. v življenju spoznal, ga je vsak imel za svetnika. Saj sicer vsak papež pri avdienci napravi na človeka globok in neizbrisen vtis, a pri Piju X. je bil ta vtis nekaj posebnega. Kot mlad bogoslovec štiri mesece pred novo mašo sem videl Pija X.



in z njim govoril in že tedaj sem imel vtis, da nisem videl le svetega očeta, kakor papeže imenujemo, ampak da sem videl svetnika.

Moja teta Mina mi je zapustila tri sto avstrijskih kron, ki naj mi jih izplačajo, ko bom v bogoslovju. Ta denar sem porabil za dvojno

potovanje: eno leta 1906 skozi Češko v Nemčijo na mednarodni krščanski socialni tečaj v Gladbachu - Porurje; drugo pa o Veliki noči leta 1907 v Rim. Nikdar mi ni bilo žal, da sem tetinih tri sto kron za to porabil, ker sem se na teh potovanjih veliko naučil, česar v knjigah ne bi našel. Tedaj je imel denar še visoko veljavo, s tri sto kronami, to je s šestdesetimi dolarji si lahko prepotoval polovico Evrope in pri tem dobro živel.

S sedanjim tinjskim proštom na Koroškem Antonom Benedikom sva potovala v Italijo okrog praznika Marijinega Oznanenja (25. marca), ki je tisto leto bil tik pred cvetno nedeljo. Oskrbela sva si vstopnico za skupno avdienco pri papežu Piju X. Pozvedel sem, da se more med avdienco papeža tudi kaj prositi ali kaj vprašati v trenutku, ko se mu poljubi prstan. Sklenil sem, da ga bom prosil dovoljenja dati ob novi maši papežev blagoslov s popolnim

odpustkom. S tem trdnim sklepom sem korajžno in veselo hitel v Vatikan po slavnostnem stopnišču v drugo nadstropje mimo slikovitih straž Švicarjev. Bilo je veliko romarjev, katere so razdeljevali po posameznih dvorinah, v vsako toliko, kolikor jih je moglo stati ob vseh štirih stenah, eden poleg drugega. Precej dolgo smo že tako stali, preden so vse romarje razvrstili, nato je začel papež obhod iz ene dvorane v drugo. Nestrpno smo gledali v vrata, skozi katera bi imel priti sveti oče. Še sem bil korajžen. Vrata se odpro in vstopita dva gardista v bleščečih šlemih na glavi in se postavita vsak na eno stran vrat v strogem pozoru. »Zdaj bo!« smo vsi zadržali. Res kmalu pride eden izmed monsignorov komornikov in zakliče: »Sveti oče prihaja« in da znamenje, naj poklekne. Z žarečimi očmi strmimo v vrata, ki se takoj odpro in papež Pij X. vstopi s svojim ožjim spremstvom: snežno bela postava med črnimi in rdečimi uniformami. Še danes ga vidim, kakšen je stal in nas za hip pregledal: srednje velik, krepak, za spoznanje naprej nagnjen, obraz kakor od sonca lahko rjavo pobarvan, belih precej dolgih las. Začel je stopati od enega do drugega, kakor smo bili razpostavljeni, in vsakemu dal poljubiti prstan na roki. Šlo je kar precej hitro. Midva sva klečala bolj proti koncu vrste. Gledam zavzet, srce mi hitreje utripa in opazujem, bo li kdo papeža nagovoril, pa nič; že je več kot polovico sobe prehodil, še vedno nič. Tedaj je eni postarni gospe položil roko na glavo in jo blagoslovil, a nisem mogel opaziti, da bi bila kaj govorila. Srce mi je upadlo. Kako se naj jaz, ki sem med vsemi najmlajši, drznem papeža nagovoriti, ko ga nihče drugi ni. Spremenil sem svoj sklep: ne bom nič rekel. Toda pri tem mi je bilo hudo, da se mi na ta način ne bo izpolnila tiha želja, ki sem jo gojil za novo mašo, pa ko sem papežu tako blizu, edini novomašnik tistega letnika v škofiji, ki ima tako lepo priliko - pa ne upam si. Z bliskovito naglico so mi begale te misli po glavi, medtem pa je papež že pri mojem sosedu

na levi in že je njegova roka tik pred mojimi ustnicami. V prstanu blišči zeleni smaragd, poljubim ga in dvignem hitro pogled v njegov obraz in zastrmim v njegove oči, tako očetovsko dobre, prodorne, da me je prešinilo po vsem telesu in mi zadržalo srce, kakor da me je iz njih pogledal sam Jezus; ne vem, da bi bil kdaj prej ali pozneje ujel tak pogled. Svetniški pogled papežev mi je pregnal vsak strah in mi razvezal jezik. Že se je obrnil k naslednjemu ob moji desnici, pa mu hitro rečem pol laško pol latinsko: »Sveti oče, prosim Vas za dovoljenje, da smem na svoji novi maši v letošnjem poletju podeliti apostolski blagoslov.« Tedaj se je obrnil zopet k meni, se nasmehnil - menda je uganil, da sem šele poslednji hip premagal strah - in rekel latinsko: »Utique, cum indulgentia plenaria confassis et sacra synaxi satiatis.« To se pravi: »Seveda, s popolnim odpustkom tistim, ki opravijo spoved in prejmejo sv. obhajilo.« Najrajši bi bil pograbil njegovo roko in jo vroče poljubil. Nepopisljivo sem bil vesel. Še enkrat me je pogledal in nadaljeval obhod, ki ga je kmalu končal.

Nato je z bolj tihim glasom naznanil, da bo podelil svoj blagoslov vsem navzočim, vsem, katerim ga namenimo in obenem blagoslovil vse religiozne predmete, ki jih imamo pri sebi. Podelil je svoj blagoslov in odšel pri drugih vratih v naslednjo dvorano. Čakati smo morali, da so se avdience končale in se je papež vrnil v svoje prostore, potem smo smeli šele odhajati. Več jih je bilo med nami, ki so polglasno, kakor sami zase ponavijali: »Un santo - svetnik.« Da, ta vtis sem imel: videl sem svetnika. In zdaj je Bog splošno sodbo vernikov potrdil: papež Pij X. je blažen, brez dvoma bo v kratkem dobil naslov svetnika, kar, je v resnici bil.

V nedeljo, 4. avgusta 1907, sem opravil novo mašo v svoji rojstni župniji. Po vseh okoliških župnijah je bilo oznanjeno, da imam od papeža pooblastilo, podeliti apostolski blagoslov s popolnim odpustkom. Ogromno ljudi je prišlo tisto vročo nedeljo v Šmihel. Spo-

vedovanja je bilo od zgodnjega jutra v pozni dopoldan toliko, da je skoraj vsak duhovnik, ki je prišel na novo mašo, moral najprej nekaj časa v spovednico. In moje prvo duhovniško opravilo je bilo, da sem sam delil sveto obhajilo od šestih zjutraj skoraj do devetih. Delitev novomašniškega blagoslova po maši pa je trajala poldrugo uro po skupinah, kolikor je bilo prostora v svetišču (presbiteriju). Z blagoslovom papeža-svetnika se je novomašni dan spremenil v evharistični dan. - In če odkrito premislim vseh 44 let svojega mašništva, moram priznati, da me smehljajoči očetovski pogled svetnika, ki mi ni nikdar izginil iz spomina, spremlja kot poseben blagoslov po vseh zamotanih, nevarnih in težkih potih teh 44 let.

*Koledar 1951 celovške
Mohorjeve družbe*

VRTNICE ZA MARIJO



Leta 1981 lepega dne pride v našo restavracijo »Žive vode« neka družina, da bi obhajala 40-letnico poroke očeta in matere. (S temi restavracijami naš red sester vrši apostolat.)

Na videz so vsi veselo razpoloženi, v resnici pa se zavedajo, da ima oče raka v grlu, zato skušamo biti do družine zelo obzirne, medtem ko jim

strežemo. Za konec jim za posledek postrežemo s sladoledom v obliki dveh lepih golobov, med katera smo postavile podobo Device Marije. Ves salon je zaploskal in bil do solz ganjen. Nato zapojemo pesem Ave Maria. Preden začnemo peti, nas najstarejši sin boječe opozori: »Mi smo Judje...« Toda, ker je bila Marija v predlagani pesmi imenovana kot »hčerka Izraela«, jo sprejmejo in se radi pridružijo naši molitvi. Domače najbolj gane, ko po mikrofону pove-mo, da bomo tisti večer še posebej molile zanje.

Naslednjega dne pride starejši sin s pušeljcem belih lilij, rekoč: »Rože vam prinašam za Marijo, v zahvalo...« S včerašnjo slavnostno večerjo sta bila naša starša tako zadovoljna, da sta zjutraj, pri zajtrku govorila samo o tem, doda. Moj oče

je Jud, ki ne veruje, ko pa smo si-noči prišli domov, mi je rekel: »Če bi mogel, bi pel z njimi.«

Minuli so dnevi in meseci. Od časa do časa se sin ustavi pri »Živi vodi«, da položi k Mariji rože, in nas prosi, naj molimo za njegovega očeta. Nekega dne pride zelo potr potrat povedat: »Moj oče umira...« Medtem ko polaga rože pod Marijino vzožje, mu me obljubljam, da bomo med petjem Ave Marie še posebej prosile za njegovega očeta.

Za praznik Naše Gospe rožnega venca se sin spet oglasi in pove: »Na dan, ko sem bil zadnjič pri vas, je moj oče začel okoli sedme ure zvečer umirati. Nisem vedel, kaj naj storim, hotel pa sem mu pomagati, da bi lepo umrl. V tisti stiski sem mu začel na uho moliti očenaš. Hotel sem ga prijeto za roko, da bi mu dal

korajže, pa mi jo je trikrat izmaknil, da je povedal, da noče nič slišati. Kljub temu sem nadaljeval, v zavesti, da pri »Živi vodi« molite z menoj. Na moje veliko presenečenje pa ga nenadoma slišim reči: »Gospod, odpusti mi!« To je bilo ob desetih zvečer, ko mu je obraz zažarel v nenavadni spokojnosti. Pol ure kasneje, ko ste ve pele Ave Mario, nas je zapustil in mirno zaspal. Verjamete, da je Bog odpustil mojemu očetu in da mu je odpuščanje prišlo po Mariji? Po tem, ko sem videl mojega očeta vstopiti v Življenje točno ob uri, ko ste ve pele Ave Mario, sem si zaželel, da bi se tudi jaz spreobrnil in se dal krstiti.«

Pripoved »Misijonskih delavk« iz Peruja, ki strežejo po restavracijah »Žive vode«

Iz Marijanskega zbornika br. marista Alberta Pfliegerja, 1986

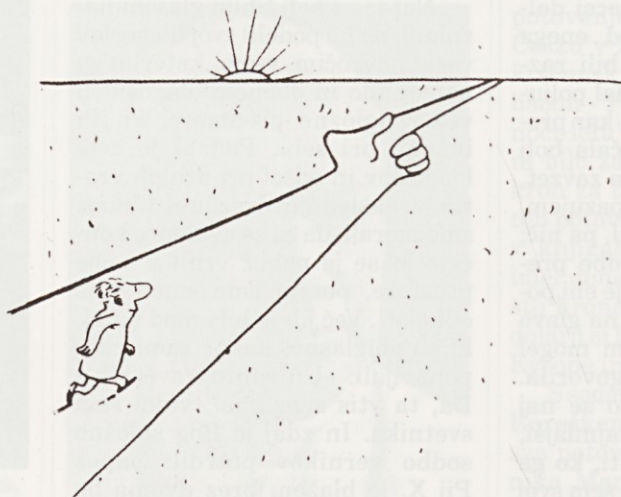
SVETI AVGUŠTIN NAS UČI

TEMELJI KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Bolj kot muditi se v ostroumnih razmišljanjih o našem preteklem življenju, ki je že šlo v pozabo, je v resnici zanimivo spoznati pravila, po katerih se moramo rav-nati v sedanjem življenju, da dosežemo večnega. Že zdaj smo postali krepstni, če ljubimo tisto, kar je treba ljubiti.

Prava izbira je stvar modrosti; vztrajanje pri tem in premagovanje vsega nasprotnega je zadeva poguma; obvladovanje svojih dejanj in kontrola nad prevlado čutnih užtkov je lastno zdržnosti; da se ne damo voditi od ošabnosti, je stvar pravičnosti.

Kaj pa je tisto, kar moramo ljubiti nad vse drugo, če ne tisto, kar je od vsega najvišja dobrina? To je Bog. Če torej pred to ljubeznijo do Boga dajemo prednost kateri



ustvarjeni reči ali pa jo z njo samo primerjamo, s tem dokazujemo, da samega sebe ne znamo urejeno ljubiti. Toliko bolje je za nas, kolikor bolj se znamo približati tistemu, kar je od vsega najboljšo. K njemu ne gremo s koraki, ampak samo z ljubeznijo.

In toliko bliže bomo Bogu, kolikor bolj čista bo naša ljubezen, s katero se mu bližamo, kajti zaradi svoje neizmernosti ni omejen na en kraj in tudi ni prostora, kjer ga ne bi bilo. H Gospodu torej, ki je navzoč povsod in na vsakem kraju, se ne gre z navadnimi koraki, ampak z našim spoznanjem. To spoznanje pa dobi svojo vrednost ne po tem, kar znaš, ampak po tem, kar ljubiš.

Spoznanje je večje ali manjše, odvisno od naše, večje ali manjše, ljubezni.

Zlo te torej loči od božje pravičnosti; in da se moreš priličiti pravičnosti, se moraš začeti popravljati in boljšati s tem, da ljubiš, kar je dobro. Naj ti na krat-

ko razložim pojem kreposti, kakršnega imam jaz, v kolikor ta obstaja v pravilnem življenju, ti rečem, da krepost obstaja v ljubezni, s katero ljubimo stvari, v kolikor so vredne ljubezni.

Te kreposti so ljudje različno deležni. Eni jo imajo v večji, drugi v manjši meri, spet drugi je pa sploh nimajo. Nihče na tem svetu je nima v tako polni meri, da je ne bi mogel povečati. Kadar jo je možno povečati, pa jo imamo v manjši meri, kot pa jo je treba imeti, je to pripisati naši pomanjkljivosti. Zaradi te človeške pomanjkljivosti je pravilen rek, da na tej zemlji ni nobenega pravičnega, ki bi delal vse dobro in bi ne imel nobene napake. Enako kot tisti drugi rek, ki pravi, da naj bo kdo še tako svet, se ne bo nikdar mogel imeti za pravičnega pred Bogom.

Enako tudi, če rečemo, da nimamo nobenega greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. In naj bi se zdelo naše napredovanje v kreposti še tako veliko, vedno bomo morali po resnici govoriti: *Odpusti nam naše dolge*, kljub temu, da so nam bili pri krstu odpuščeni vsi naši prejšnji grehi, storjeni v mislih, besedah in dejanjih.

Vsak, ki ima um, naj zatorej premisli, kje, kdaj in v čem se mora truditi za tisto vsepopolnost, ki je ni več mogoče povečati. Čeprav je treba priznati, da če nam Gospod ne bi bil dal zapovedi, bi bilo za človeka težko v celoti ugotoviti, česa bi se moral ogibati, za kaj se truditi, za kaj se zahvaljevati in česa prositi.

Ni mogoče dvomiti, da krepost plemeniti dušo in da duša z napredovanjem v kreposti doseže resnično modrost. Toda kako priti do zadostne jasnosti, ko smo samo ljudje in ljudje brez resnične modrosti? Zato je pa prav, da se zatekamo k božjim zapovedim, da spoznamo modrost. Preučuj evangelij in naučil se boš, kako ti Gospod naroča, da živiš. Poslušaj, kateri je najvišji cilj, ki ga Kristus stavlja vsemu zemeljskemu. Nedvomno je to tisti cilj, h kateremu hoče, da stremiš z vso ljubeznijo, ki si je zmožen. Ljubi Gospoda Boga z vsem svojim srcem.

Ni zadosti, z vso svojo dušo.

Ne, treba ga je ljubiti z vsem mišljenjem. Tako že veš, kaj moraš ljubiti in kako moraš ljubiti. To mora biti cilj vseh tvojih teženj in na to zapoved moraš usmerjati vse svoje misli. Jasno je, da je zate polnost vsega tvojega dobrega Bog. Gospod je zate najvišje dobro.

Ne smeš se zadovoljiti z manj, pa tudi ne težiti za več. Prvo je nevarno, drugo je brezkoristno. Toda tudi to ni zadosti. Če si v ljubezni do Boga prišel do tiste popolnosti, da tudi sebe ljubiš v Bogu, moraš storiti vse, da se bodo približali Bogu tudi tisti, ki jih ljubiš, kot ljubiš sam sebe. Kristus pravi: *Na dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki: Ljubi Gospoda, svojega Boga z vsem srcem in z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.* Iz teh besed moraš sklepati, da je edina urejena ljubezen do samega sebe tista, s katero ljubiš Boga in bližnjega kakor sam sebe zaradi Boga.

Če se zatorej z resnim in pravim razločevanjem odločiš za ljubezen do Boga in bližnjega, boš prav ravnal. Če pri tem premagaš vse težave, ki se ti stavijo nasproti, boš dal zgled moči. Če se tej ljubezni ne druži čutna naslada, boš dokazal, da si umerjen. In če pri tem ne daješ nikomur nobene neupravičene prednosti, bo zasijala pravičnost. Če ti dajatelj vseh darov po milosti našega Srednika Jezusa Kristusa, Boga, kot je Oče, in človeka kot smo mi, - ki nas je po padcu iz čiste ljubezni spravil z Bogom - podeli te kreposti, boš v resnici moder.

V tem življenju obstaja prava modrost v pravilnem čiščenju resničnega Boga, s čimer se doseže v prihodnjem življenju gotova in popolna posest istega Boga. Ta modrost ti daje pričevanje, da če imaš kaj dobrega, si to prejel od Boga, kajti nisi si tega mogel pridobiti sam. Zato pa pričakuj od Gospoda, da dopolni in izpopolni v tebi, kar ponižno priznavaš, da je on začel. Ne smeš pa dvomiti, da boš dosegel, kar se ti ni dalo, ne smeš pa tudi ne kazati nehvaležnosti do tega, kar ti je že naklonil. Če je v tebi kaj dobrega, ni to stvar tvoje

sposobnosti in torej tudi ni tvoja zasluga, po Gospodovi milosti imaš, kar dobrega imaš.

Enoumje, kaj pa to je?

IRENE BRUMAT

Zadnje čase vse pogosteje beremo o povojnem enoumju...

Če pa pogledamo v Slovar slovenskega knjižnega jezika, bomo opazili, da ta beseda 'enoumje' sploh ni citirana ali omenjena, enostavno je ni; prav tako ne zasledimo tega izraza 'enoumje' v drugih slovenskih pravopisih. Zdi se torej, da je ta samostalnik neka nova, morda zamejska, evfemistična skovanka, ki naj bi nadomestila ali kamuflirala besedo komunizem!

Le zakaj neki? Čemu toliko obzira in previdnosti do imenovanja te diktature, ko pa tako jasno in razločno pišemo, govorimo in predavamo o fašizmu in nacizmu?

Česa se novinarji in člankarji bojijo? Saj smo vendar svobodni državljani, ki »dobro v srcu mislimo«, in prav zato lahko nemoteno delujemo, odobravamo ali obsojamo, hvalimo ali grajamo! S tem si kupujemo svojo zamejsko usodo; kako pa, je res vprašljivo...

Etika novinarjev (če sploh obstaja) pa bi morala zagotoviti, da se balci obveščajo neobremenjeno, pošteno in odkrito, in to o katerem koli argumentu, pa če je še tako kočljiv! Enoumje (ko bi res ta beseda obstajala) je bilo lastno vsem trem svetovnim ideologijam 20. stoletja in prav zaradi tega ni pravilno tako diplomatsko s to besedo slepomišiti. Jasnost na vseh področjih, predvsem pa v politiki, zgodovini in novinarstvu je namreč prepotrebna postavka v našem tako imenovanem zamejstvu... Pa brez zamere!

Iz tednika Novi glas

HORROR PLENI...

JURIJ PALJK

V dvorani Državne knjižnice v Gorici izjemno dobro obiskan kulturni večer, na katerem je bil gost sloviti likovni kritik Gillo Dorfles, po rodu Tržačan, sicer pa rojen davnega leta 1910. Izjemno bistrega in enega največjih živečih likovnih kritikov v Evropi je v Gorico pripeljala tankočutna in duhovita oblikovalka tržaške kulturne pozornice Marianna Accerboni, ki se je z njim tudi pogovarjala. Večer je bil posvečen zadnji Dorflesovi knjigi, ki ima nevsakdanji in zato bolj zgovoren naslov: *Horror pleni*. Tudi sam Dorfles se je v svojem lepem nastopu pošalil iz dejstva, da mora »najprej razložiti sam naslov knjige, ko pa je danes zelo malo ljudi, ki še poznajo latinski jezik in vedo, da je naslov *Horror pleni* nasprotje znanega reka 'horror vacui'«. *Horror pleni* v smislu, je povedal Dorfles, da je danes odločno preveč besed, preveč podob, glasbe, preveč vsega, da bi bili zmožni še slišati besedo, videti resnično podobo, ujeti v njej samega sebe, razmisliti same sebe v družbi, kjer je vsega preveč, od hrupa do poplave slik in podob, predvsem pa eno samo blebetanje in čvekanje in zato, ko gremo v Prado ali Vatikanski muzej, gledamo na tisoče slik, a zares ne vidimo niti enega umetniškega dela, ker ne znamo več gledati, se čuditi, razmišljati, analizirati sveta, družbe in samih sebe.

Seveda so me njegove besede in misli prizadele, ker je pronicljivi in še vedno sveži Gillo Dorfles imel prav predvsem takrat, ko je govoril o govorjenju vseh, o blebetanju, pravzaprav pravem blejanju in mukanju, ki je zamenjalo govorico med nami. Ko lahko vsak govori o vseh stvareh, ko je pritlehna in zločesta aroganca prisotna v vsaki kritiki, ko s(m)o vsi strokovnjaki za vse in vsakdo lahko reče vse, kar hoče. Ko je vsak od nas tarča poplave besed in zmotno misli, da se lahko ubrani samo s še večjo poplavo besed! V zameno je Dorfles ponudil korak nazaj, razmislek, tišino, premišljeno besedo, pristno čudenje.

Muslimanova ozdravitev



To, kar je menih iz opatije v kraju Latroun v Izraelu slišal iz ust očeta Jožefa, župnika iz Anjara, je zapisal:

V trenutku, ko je Nasser, mlad musliman in padalec jordanske vojske iz Ammana, skočil iz letala, si je tako poškodoval hrbtenico, da je postal invalid in ni mogel več iz postelje. Zaročen je bil z mlado muslimanko, ki je bila gojenka zavoda sester Rožnega venca. Lahko si predstavljamo, da je nesreča hudo prizadela oba zaročenca. Nasserja so poslali v London, ki je pa po prejemu injekcije postal popoln invalid za vse življenje. Nato so ga poslali nazaj v vojaško bolnišnico v Amman. Nevestini starši in tudi Nasser sam so bili na tem, da razderejo njuno življenjsko zvezo.

Nevestina prijateljica, redovna sestra L. Rožnega venca, navdihnena od Svetega Duha, pa je obiskala Nasserja in mu izročila Čudodelno svetinjo. On je svetinjo poljubil in si jo dal okrog vratu. Sestra mu je rekla: »Česar zdravniki ne morejo narediti, to bo naredil Bog, On te bo ozdravil.« Že tisto noč je Nasser slišal neki glas: »Nasser, ozdravljen si, vstani.« On odgovori: »Nemogoče, sem paraliziran za vse življenje.« Še enkrat mu reče glas: »Nasser, vstani, ozdravljen si!« Isti odgovor. In še v tretje: »Sem Jezusova mati, v njegovem imenu te ozdravljam, vstani.« V tistem trenutku čuti dve močni roki, ki ga postavita pokonci. Bil je zdrav.

Ko se zavé, da je res zdrav, od veselja zbudi vso bolnišnico. Niti zdravniki niti bolničarke tega niso mogli verjeti. Naslednjega dne je zaprosil potrdilo, da bo imel dokaz za čudežno ozdravljenje. Res mu izdajo potrdilo, da je njegovo ozdravljenje človeško nerazložljivo. Bolj kot to, pa je važno, da Nasser postane Marijin apostol, da povsod pripoveduje, da ga je »Sittna Mariam« ozdravila, naša Gospa Marija. Skupaj z nevesto se je udeležil zahvalne svete maše. Nihče ni bil več proti njuni poroki. O tem dogodku so poročali monsinjorju Sinnaanu, škofu iz Ammana zato, da ga preuči, kot tudi Nasserjevo željo, da postane kristjan.

Iz *Marijanskega zbornika br. marista Alberta Pfliegerja, 1986*

Italija odkrije umor 129 duhovnikov po koncu druge svetovne vojne

*Zločine primerjajo s tistimi v
Španiji eno desetletje prej*

RIM, (ZENIT. org). – Ob koncu druge svetovne vojne, ko se je zdelo, da je s porazom fašizma in nacizma tudi konec nasilja, so obožene komunistične bande v Italiji pokončale na tisoče življenj, med njimi 129 duhovnikov in tisočev vernih ljudi.

Da bi raziskal te zločine, je Marco Pirina ustanovil skupaj z nekaterimi prijatelji Zgodovinski študijski center 'Silentes Loquitur' (Molče govorimo). Leta 1992 je našel ostanke 68 oseb, vrženih v neko jamo ter iz dokumentov, pričevanj, policijskih informacij in publikacij tiste dobe izvedel podrobno raziskavo, da se »vrne čast spominu pokopanih in pogrešanih«.

Iz raziskav omenjenega Zgodovinskega študijskega centra 'Silentes Loquitur' sta nastali dve knjigi - po 500 strani vsaka in nosita naslov '1945-1947 državljanska vojna' in '1945-1947 rdeča revolucija'.

(To je dokaz, da so komunisti ob koncu vojne v Italiji podobno morili, kot pri nas, kljub temu da Italija ni padla za »železno zaveso«. Op. ur.)

TRIJE ZLATNIKI

Zgodba za otroke?



Nekoč je bil človek, tak kot vi ali jaz, ne boljši ne slabši, povprečen zemljan. V čem se je pregrešil, ni znano. Dolžili so ga zločinov, od katerih naj bi bil eden večji kot drugi, ki jih je storil nedvomno takrat, ko ga je Bog predolgo prepustil samemu sebi. Rabelj in mestni svetovalci so ga že gnali v mesto Toulouse na vislice sredi zijalaste množice in strah vzbujajoče drhali, ki se je zbrala, če bi morda še kaj novega videla.

Tistega dne je prišel v Toulouse kralj René s svojo ženo Aude, ko je bil na poti s poroke v sosednjem mestu. Ko se peljeta mimo vislic, kraljica vidi obsojenca že na stopnicah in z vrvjo okoli vratu. Od groze se ji iz grla utrga krik in mora si z rokami zakriti oči.

Kralj ustavi vse svoje spremstvo, zapove rablju, naj počaka, in reče svetovalcem: Gospodje svetovalci, kraljica vas prosi, da ji za poročno darilo pomilostite tega človeka. Toda svetovalci odgovorijo:

- Gospod, ta človek je storil takšen zločin, da se mu ne more odpuščati. Kljub naši želji, da bi ustregli kraljici, zakon zahteva, da ga obesimo.

- Ali je na tem svetu kak prestopnik, ki ga ne bi bilo mogoče odpuščati? Vpraša Aude boječe.

- V resnici, ne, odgovori kraljev svetovalci, v Tolousu je navada, da je mogoče vsakega obsojenca odkupiti za vsoto tisoč zlatnikov.

- Res je, so odgovorili svetovalci, toda povejte, od kod naj ta človek dobi tolikšno vsoto?

Kralj odpre svojo popotno torbo in vzame osemsto zlatnikov, kraljica pa preišče svojo torbico in jih najde še petdeset.

- Gospodje, jim reče, ali ta vsota ne zadostuje za tega reveža?

- Zakon zahteva tisoč zlatnikov, odgovoré neizprosni svetovalci.

Nato naredijo nabirko tudi med spremljevalci kralja in kraljice, da naberejo devetsto sedemindeset zlatnikov. Manjkajo še trije zlatniki, ugotavljajo svetovalci.

- Zaradi treh zlatnikov naj bo ta človek obešen?, reče kraljica ogorčeno.

- Tega ne zahtevamo mi, ampak zakon, odgovarjajo svetovalci, med-

tem ko že dajo rablju znak.

- Počakajte, zavpije kraljica, preiščite prej še reveža, če nima morda on tistih treh zlatnikov, ki manjkajo.

Rabelj uboga in preišče obsojenca. In v njegovem žepu najde še tri zlate kovance!

Prijatelji, človek iz te zgodbe, ki je bil na tem, da ga obesijo, ste vi, sem jaz, smo vsi! Na sodni dan nas nihče ne reši, niti Božje usmiljenje, niti priprošnja Matere božje, niti zasluženje svetnikov, če ne bomo imeli mi tistih treh zlatnikov!

Iz »Contes de la Vierge« MDN Productions - Prevedel S.S.

Megle v naši narodni zgodovini

(Važno je, kaj kdo napiše.

Važnejše pa je, kako kdo napisano prebere!)

AMBROŽ KODELJA

Navajeni smo, da ob sporočilih, ki jih običajno dobivamo, spoznavamo jasnost posameznih zgodovinskih dogodkov. Vendar vedno le ni tako.

Pred nedavnim nas je presenetilo pastirsko pismo, ki naj bi ga napisal g. nadškof Anton Vovk in so ga "odkrili" v njegovi zapuščini. Znani zgodovinarji so se ob njem repenčili. Najprej so se na dolgo in široko razpisali, ko pa so nekateri podvomili v verodostojnost, se ne omenja več. Tako so potrdili dvom, da je bilo njegovo pismo podtaknjeno, saj ga niso odkrili v nobenem župnijskem arhivu, kjer hranijo vsa škofova pastirska pisma...

Pred leti sem čisto slučajno zašel v Kosovelovo knjižnico v Sežani. Tam je bila razstavljena zapuščina enega od naših znanih TIGROVCEV. Pozornost mi je pritegnil listič s pisavo dobro znanega pisalnega stroja in seveda z znanim podpisom. Na lističu je pisalo: »Tovariš - ime in priimek - je član UDBE!« Ko sem naslednji dan prišel v knjižnico, da bi tisti listič



prefotokopiral, ga ni bilo več, 'vzela ga je noč' ... Zanimiv spomin imam tudi na slavno Dolomitsko izjavo, ki je uradno ni bilo, ni obstajala, oziroma ni bilo priporočljivo govoriti o njej takrat, to je bilo posebej poudarjeno. Tedaj, še zelo naiven v teh rečeh, sem na vse to čudno gledal, saj sem vendar videl ta papir na neki razstavi. Zanimivo, da mi je od tiste razstave »ostal v očeh« le ta list, potem pa ni več obstajal. »Kako da ga ni, saj ga

imam vsak dan pred nosom v službi!« je v tistem času privatno 'na ušesa' prišepnil šef nekega slovenskega muzeja znanu, ta pa je to raztrobil dalje...

Sveže pečena doktorica zgodovine je na ljubljanski univerzi zagovarjala tezo o povojnih dogodkih na Primorskem. Kar nekaj let jo je mučila radovednost, kdo se skriva pod nekim psevdonimom in je bil sodelavec UDBE. Ko je končno slučajno iztaknila letnico rojstva, se je dokopala tudi do njegovega imena.

Oba sva obstrmela, ko sva spoznala znano osebo, o kateri bi si nikoli ne mislili, da je to, je pa ta oseba naredila veliko slabega. V Cekinovem gradu v Ljubljani je bila razstava »Cerkve na zatožni klopi«. Z nelagodjem sva s sobratom razstavo zapustila, ko sva videla, kako je bil povelečevan neki naš slovenski duhovnik, za katerega smo vsi vedeli, da je bil udbovski sodelavec, tam pa je bil prikazan kot velik mučenec. Mladi jud, doktor zgodovine in profesor za novejšo zgodovino v Angliji, mi je prinesel izveček v angleščini iz znanega pastirskega pisma, ki ga je napisal dr. Gregorij Rožman 30. novembra 1943. Tam dobesedno piše: *«... Da bodo (verniki) samo s tem pogumnim bojem in marljivim delovanjem za Boga, za narod, za domovino, pod vodstvom Nemčije, zagotovili svoj obstoj in boljšo prihodnost v boju proti židovski zaroti»*... Od kod se je v njem znašel citat o judih? Omenjeno pastirsko pismo so v angleščino prevedli na tedanji jugoslovanski ambasadi. Ker nihče ni preverjal avtentičnosti omenjenega pastirskega pisma, je prav ta citat bil dovolj močan argument za Angleže, da bi škofa izročili tedanji jugoslovanski oblasti. Kot zanimivost naj dodam, tako me je opozoril judovski znanec, da se do danes na ta podtaknjeni očitek ni obregnil še noben slovenski zgodovinar! Kako je to mogoče?

Vse te in še druge meglice v naši narodni zgodovini so nam lahko v opomin: *»Kako važno je, kaj kdo napiše, in še važnejše je, ali bralec napisano pravilno prebere in to tudi preveri.«*

Iz tednika *Novi glas*

DR. VALENTIN MERŠOL in slovenski veliki teden

METKA MIZERIT

Tako je naslov knjigi, ki jo je o dr. Meršolu napisal Janko Moder in se s tem delom oddolžil spominu pomembnega Slovence, za slovenske begunce po drugi svetovni vojni pa glavnega junaka v vetrinski tragediji, ko je s svojim posredovanjem rešil civilne begunce nasilne vrnitve v Jugoslavijo in večino od njih tudi gotove smrti.

Njegova mladost

Janko Moder začne knjigo z opisom rodu in družine. Dr. Valentin Meršol se je rodil v Radovljici 22. februarja 1894 kot šesti v družini z devetimi otroki. Živel so na majhni kmetiji, oče pa je bil tudi čuvaj na železnici. Mali Tina je večkrat občudoval vlak. Po neki nesreči na železnici so očeta peljali k zdravniku. Potem ga je zdravnik obiskal na domu, ker je imel precej hude poškodbe na glavi in vročino. Takrat je Tina prvič videl toplomer, ki se mu je vtisnil v spomin.

Po štirih letih osnovne šole so ga vpisali na gimnazijo v Kranj, kamor se je vsak dan vozil z vlakom. Po drugem letniku se je vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu nad Ljubljano, takrat edini, kjer so poučevali vse predmete v slovenščini. Maturiral je leta 1913 in kot nagrado za odličen uspeh in lepo vedenje ga je škof dr. Anton B. Jeglič vzel s seboj na romanje v Lurd. Zadnji nasvet, ki ga je škof dal maturantu Meršolu, je bil: »Kadar boste v stiski, iščite ljubezni in pomoči pri Mariji. Tina je goreče prosil Marijo, naj mu pomaga izbrati poklic, v katerem bo najbolje služil njej in slovenskemu narodu.

Prva svetovna vojna

Jeseni 1913 se je Valentin Meršol vpisal na medicinsko fakulteto v Gradcu. Po dobro opravljenem



prvem letniku so ga 14. oktobra 1914 poklicali k vojakom. Brat Francelj, tudi medicinec, je kmalu na začetku vojne padel na Poljskem. Valentina so poslali na rusko bojišče, kjer je po kratkem času prišel v ujetništvo. Z ranjenci je potoval v notranjost Rusije na kmečkih vozovih. Od poveljnika je izprosil, da so počakali na sanitetni vlak, ki je bil nekoliko bolj udoben. Na vlaku je izbruhnila griža in ob progi so nastajala zasilna pokopališča. Tudi Meršol je zbolel in preživel, za kar se je zahvalil Materi Božji, v katero je otroško zaupal. Med ujetniki in tudi pri Rusih si je pridobil ugled zaradi znanja ruščine. Sanitetni vlak je bil premeščen v Samarkand. Meršol je potom Rdečega križa zvedel, da je bi vpoklican tudi mlajši brat Jože, ki je tudi kmalu padel. Kot ruski ujetnik se je Meršol vpisal v bataljon srbskih prostovoljcev. V Orehovem je deloval kot medicinec. Kasneje je doživel boljševiško revolucijo. Ker se ni mogel vrniti v domovino, je odšel v Odeso, kjer se je vpisal na univerzo, da bi dokončal študij medicine. Redno je obiskoval predavanja in tudi delal izpite, kjub

stalnim nemirom v mestu. Ker je postalo zanj nevarno, je odšel v bivališče za prostovoljce, kamor se je prijavil kot medicinec. Z invalidi

se je sredi leta 1918 odpeljal proti severu v Murmansk. Povsod ob železnici so bili grobovi vojnih ujetnikov, ki so bili žrtve španske gripe, ki je tedaj razsajala po svetu. Na murmanskem območju so se znašli skoraj na bojišču. Povsod je bilo veliko Angležev, Američanov, Francozov. Meršol se je hitro znašel zaradi znanja jezikov in postal podčastnik, obdržal je svoj medicinski status. Postal je zastopnik bataljona južno-slovanskih prostovoljcev. Avgusta 1919 so ga poslali kot kurirja v London. Ko je opravil svojo kurirsko nalogo, je bil odpuščen iz južno-slovanske armade. Po petih letih se je vrnil domov v Radovljico. V vojni sta padla brata Francelj in Jože, oče je umrl za kapjo, brat Anton se je vrnil domov zelo poškodovan.

Študij, poroka in prve službe

Valentin Meršol se je skušal vpisati na Graško univerzo, pa ga niso sprejeli. Zapeljal se je v Zagreb, kjer je imel težave, da bi mu priznali drugi letnik, ki ga je opravil v Odesi. Potem se je vpisal na Karlovo univerzo v Pragi, kjer so mu priznali študije, ki jih je opravil v Gradcu, Odesi in v Zagrebu. Diplomiral je leta 1922. V Berlinu se je želel vpisati na specializacijo za nalezljive bolezni in bakteriologijo, pa ni bil sprejet. V tolažbo mu je bilo, da je dobil prvo službo v bolnici v Celju in se finančno osamosvojil. Začel je

pripravljati doktorat, še vedno se je zanimal za bakteriologijo. Valentin Meršol je ljubil gore, zato je obhodil vse okoliške hribe. Še vedno je

veliko revščino in zaostalostjo, ki sta ga zelo razočarali. Naredil je vse, kar je bilo v njegovih močeh, da bi izboljšal zdravstveno stanje

njemu zaupanih ljudi. Zelo ga je presenetilo sporočilo, da je zaradi svojega vestnega dela, kot prvi Slovenec dobil enoletno štipendijo za študij na univerzi Johana Hopkina v Baltimorju v Združenih državah Amerike. Dobro je izkoristil študijsko leto in se 1925 vrnil v domovino. Dobil je službo v Ljubljani na Higienem zavodu, potem pa je odšel v Skopje, kjer je postal vodja oddelka za bakteriologijo, epidemiologijo in steklino na Zdravstvenem zavodu in ravnatelj Inštituta za tropske bolezni. Z vso njemu lastno gorečnostjo se je vrgel na delo.

24. aprila 1926 se je dr. Valentin Meršol poročil z Emilijo Tolminšek, hčerko gimnazijskega ravnatelja in jezikoslovca dr. Josipa Tolminška. Nevesta je bila zelo izobražena; nadarjena

plesalka, pianistka in odlična pevka. Obvladala je devet jezikov, deloma še štiri. Oba sta bila globoko verna in zavedna

Slovenca. Po poročnem potovanju je mož odšel v Skopje, mlada žena pa je ostala v Sloveniji. Dr. Meršol je tedaj raziskoval plesni, da bi odkril učinkovito zdravilo proti zastrupljenju. V tem ga je prehitel Aleksander Fleming, ki je že dal patentirati penicilin. To je dr. Meršola malo razočaralo. Živel je zelo skromno, malo boljše, ko je žena prišla za njim. Potem je sprejel službo v Zagrebu in končno leta 1931 v Ljubljani, kjer je postal primarij sanatorija

Leonišče. Deloval je tudi kot primarij bakteriološkega oddelka Splošne bolnice v Ljubljani. Bil je predsednik raznih zdravniških združenj, dvorni zdravnik kralja



Nastop dr. Valentina Meršola pred feldmaršalom Haroldom Alexandrom.

študiral jezike in v Francoskem krožku, ki ga je obiskoval. Spoznal je Emilijo Tolminšek, s katero se je zaročil, še preden je od-



Osebe taboriščne ambulante v Lienzu na Vzhodnem Tirolskem leta 1946. V sredi dr. Valentin Meršol.

potoval v Niš na Inštitut za epidemiologijo. Takrat je prejel doktorsko diplomo iz Prage, kjer je predstavil svojo tezo. Na jugu se je dr. Valentin Meršol srečal z

Aleksandra in njegove družine itd. Bil je tudi član društva Jeglič, ki je povezovalo bivše dijake Škofovih zavodov. Čeprav je bil v strokovnem in družbenem življenju na višku, je ostal preprost in vsem dostopen. V srečnem zakonu so se dr. Meršolu in ženi Milki rodili štirje otroci: Jožko, Stane in Tine ter hčerka Irena. Otroke sta vzgajala v dobre katoličane in zavedne Slovence. To so bila plodna leta njegovega delovanja. Iz ruskega ujetništva ga je priganjala misel na komunistično revolucijo; bal se je, da se bo isto zgodilo v Sloveniji.

Druga svetovna vojna

V tem poglavju Janko Moder obravnava politični in vojni položaj v Sloveniji in komunistično revolucijo. Dr. Valentin Meršol je bil praktičen katoličan in kot tak protikomunist. Kot zdravnik je zdravil vse, ki so potrebovali njegove pomoči. Leonišče je bilo nevtravno zavetišče za vse, ki so se skrivali; tu je bil nekaj časa pesnik Oton Župančič, pa tudi ranjeni ameriški pilot, ki so ga sem pripeljali domobranci. Posebno zanimiva je pripoved o »kužni bolezni« v Leonišču, kjer so imeli takrat nekaj neprijavljenih pacientov. Ko je prišla nemška policija na kontrolo, jo je dr. Valentin Meršol odločno ustavil in rekel, da se je v sanatoriju razširila posebna vrsta hudo nalezljive kuge. Policisti so zapustili sanatorij, ne da bi še kaj pregledovali; nihče se ne bi rad nalezl kuge.

Naslednje poglavje ima naslov **Beg**. Postavi nas na konec vojne, umik Nemcev, domobrancev in civilistov, med katerimi so bili

tudi dr. Meršol in njegova družina. 6. maja 1945 so se zdravnik in družina odpeljali z ranjenci na sanitetnem vlaku (živinski in nekaj odprtih tovornih vagonov). Vlak je



Gospa Milka in dr. Valentin Meršol v Ameriki.

pripeljal do Lesc in se ustavil. Kdor je mogel hoditi, je zapustil vlak; tako tudi dr. Meršol in njegova družina. Peš so nadaljevali pot do

na civilno in vojaško taborišče. Narodni odbor je skušal navezati stike z angleško komando. Ker je bil dr. Meršol eden redkih beguncev, ki so obvladali angleščino, jih je vedno spremljal kot prevajalec. Upravo civilnega taborišča je prevzel kanadski major Paul H. Barré, ki je dr. Meršola imenoval za vodjo civilnega taborišča. Sledi poročilo o vračanju Hrvatov in Srbov pod pretvezo, da gredo v Italijo, slepa vera v angleško poštenost in odhod prvega transporta slovenskih domobrancev 27. maja. Nadaljni transporti so odšli vsak dan do 31. maja, čeprav se je medtem že govorilo, da domobranci vračajo v Jugoslavijo. Potem je opisan beg dr. Janeža, ki je pred predajo transporta domobrancev pobegnil. Ko je odšel zadnji transport domobrancev, so ti že vedeli, da gredo v Jugoslavijo. »Kamor so šli drugi, gremo še mi.«

Ko je že bilo izdano povelje, da bodo vrnili tudi 6000 civilnih beguncev, je dr. Meršol govoril z

majorjem Barrejem in ga prosil, naj reši vsaj civiliste. Major Barré in dr. Meršol sta se odpeljala v Celovec, kjer sta prosila majorja Williama Johnsona, naj ne pošilja civilnih beguncev v Jugoslavijo, kjer jih čaka gotova smrt. Čez nekaj časa so jima sporočili, da civilnih beguncev ne bodo vračali. 4. junija 1945 je prišel v taborišče v Vetrinju feldmaršal Harold Alexander, vrhovni poveljnik sredozemske operativne cone. Govoril je z dr. Meršolom in mu ponovno zagotovil, da ne bodo vračali civilnih beguncev. V istem poglavju Janko Moder nadaljuje opis političnega ozadja vrnitve domobrancev in razmišljanja zgo-



Škof Andrej Glavan blagoslovja doprsni kip dr. Valentina Meršola, delo akademskega kiparja Draga Trparja v Zavodu sv. Stanislava; desno dr. Tinč Meršol, sin dr. Valentina Meršola (Foto Anica Šparovec).

Vetrinja. Sledijo pričevanja ljudi, ki so bežali, predaja domobrancev in prve dni bivanja na Vetrinjskem polju. Angleži so begunce razdelili

čali civilnih beguncev. V istem poglavju Janko Moder nadaljuje opis političnega ozadja vrnitve domobrancev in razmišljanja zgo-

Slovenska zgodba uspeha v Evropi: Primož Trubar

Govor DR. ZVONETA ŠTRUBLJA na občinski proslavi v Velikih Laščah

vinarjev ter drugih osebnosti o tem dejstvu.

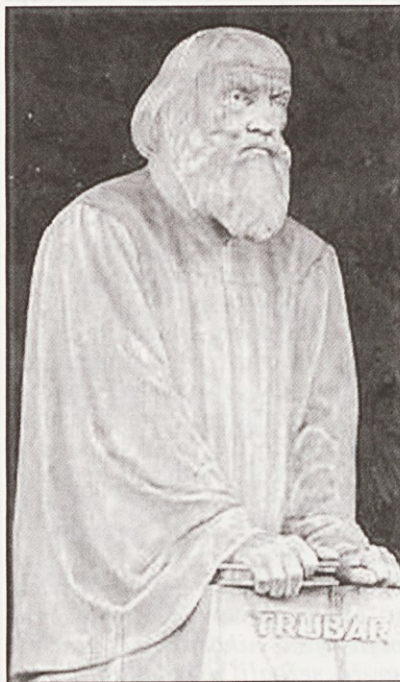
Sledi poglavje **Po Vetrinju**, kjer opisuje preselitev beguncev v razna taborišča po Avstriji, njihovo ureditev, šolske in kulturne dejavnosti in dr. Meršola kot ravnatelj in uradnega zdravnika taborišča. Medtem je dr. Meršol doživel več osebnih pretresov. Ženo Milko so v Celovcu operirali za rakom, on sam pa je imel avtomobilsko nesrečo in je bil dalj časa interniran.

V Ameriki Junija 1949 je Meršolova družina odpotovala v Ameriko. Kot vsi drugi izseljenci, so tudi oni preživeli začetne težave. Končno so se ustalili v Clevelandu, kjer je dr. Meršol po opravljenih izpitih odprl zasebno ordinacijo. Postal je član raznih zdravniških združenj, leta 1956 pa redni član Newjorške Znanstvene akademije. Gospa Milka je redno sodelovala v slovenskih društvih, poučevala slovenščino in klavir ter vršila mnogo drugih dejavnosti. Otroci so študirali. Družina je živila zelo skromno. Sorazmerno urejeno življenje je prekinila bolezen gospe Milke, ki je leta 1958 umrla za rakom. Dr. Meršol po ženini smrti ni bil več tako delaven. Še vedno je imel svojo ordinacijo, študiral je in pisal članke, potem pa je nekaj zgubil smisel za okolje. Živel je v mladosti in v svojem svetu, v »nebeški glorijski« in 15. februarja 1981 umrl. Pokopan je v Clevelandu na Kalvariji.

Janko Moder, ki je napisal knjigo »Dr. Meršol in slovenski veliki teden«, ga je osebno poznal iz časa bivanja v Ljubljani. Pove o njem, da je bil globoko veren in da je goreče častil Marijo Božjo Mater, ki mu je v življenju vedno stala ob strani.

Knjigo sta izdali in založili Društvo Mohorjeva družba in Celjska Mohorjeva družba. Obsega 405 strani in ima več fotografij. Naslovno stran krasi fotografija srečanja med feldmaršalom Alexandrom in dr. Valentinom Meršolom, ko je ta rešil 6000 civilnih beguncev pred nasilno vrnitvijo v Jugoslavijo.

V zavodu sv. Stanislava so leta 2004 odkrili kip nekdanjega zavodarja, plemenitega Slovenca dr. Valentina Meršola.



Cenjeni in dragi rojakinje in rojaki, lubi Slovenci, »moji bratje inu Slovenci«! Poznate slovensko zgodbo uspeha v Evropi?

Zaupal vam jo bom. Ima ime in priimek. Ima obraz. Ima pridne in delovne roke, celo žulje na rokah. Ima bister razum. Nagubano čelo. Ima v daljavo zazrt pogled. Ima mehko srce. Ima trda pleča. Ima odločno besedo. Ima lepo barvo glasu, žametno, blago, globoko in zvonko. Ima občutljivo notranjost. Slovenski zgodbi uspeha v Evropi je ime - Primož Trubar. O kakšnem uspehu pa govorim? Kosal bi se lahko, naš veliki Raščan, z vsakim rokodelcem in obrtnikom v ribniški dolini in daleč naokoli. Ne bi ga bilo strah pomeriti se z najbolj uspešnim kmetom tod in širom naokrog. Tekmoval bi z vsakim vinogradnikom. Čeprav iz kraja, kjer ne uspeva vinska trta, je v Šentjerneju in na Nemškem, v Derendingnu, zasalil svoj vinograd. Njegova sorta

vina je bila menda najboljša daleč naokoli. Obžaloval je le, da v svojem 'nigdirdomu' ni imel pri sebi dobrega vipavca, ki ga je rad poklanjal svojim najboljšim prijateljem. Vest, kaj je narobe v Sloveniji? Marsikaj, bo kdo rekel. Pa vam bom zaupal in povedal, ne z vidika politike, tudi ne ekonomije, šolstva, kmetijstva, vinogradništva, avtocest in prometa. Narobe je predvsem to, da se premalo zavedamo sami sebe: ne le dobrega vipavca, pa kraškega terana, haložana in jeruzalemlčana; ne le ponošnega Triglava, bohinjskega kota in slapa Savice, valovitih dolenskih gričev in dolin, prekmurske ravnice, štajerskih gor, bloške in poključke planote, kraških jam v Postojni, Skocjanu na Primorskem, Zupanove jame, pa tistega odprtega okna v svet: Kopra, Isole, Sečovelj in Pirana, modrine, ki valovi ne le v morski plimi in oseki, ampak tudi v globini naših slovenskih duš.

Premalo se zavedamo tudi svojih korenin, karantanskih knezov, ki so za nas le v preteklost zavite pravljice in pripovedke, za tretjega ameriškega predsednika, Thomasa Jeffersona, ki je bil na čelu ZDA od 1801 do 1809, pa je bila karantanska samobitna in v zgodovini edinstvena demokratična ureditev kakega malega naroda, osnova za ameriško ustavo. Smo torej, v ameriški ustavi, tam daleč, čez lužo - doma, v Sloveniji pa ubogo, jamrajoče ljudstvo, ki marsikdaj obžaluje, da nismo več 'avstro' ali 'jugo' odvisniki, ampak smo samostojni... zato, da smo - v rastoči inflaciji, ne živimo več tako fletno in brezskrbno, iz dneva v dan; kako lepo, da je bilo - nositi glave brezskrbno naokoli, brez osebne in družbene odgovornosti, brez kakršnekoli politične usmeritve, saj so na to mislili drugi in drugje!

Naš rojak, veliki Raščan, je

misli in deloval drugače. Presneto resno in zares je vzel svojo pamet, ki mu jo je Bog dal in izoblikoval na tem koščku slovenske dežele. Tudi pametni in vzvišeni Francozi, ki so svetu slovesno razglasili: *liberte', fraternite', egalite'*, svoboda, bratstvo in enakost, mu niso kos v njegovem ponosu, da je svoboden človek, ki ga nihče ne more oropati lastne pameti in lastnega prepričanja; ki mu nihče ne more vsiliti ne političnega ne verskega ne socialnega ali družbenega mnenja o tem, kako je človek lahko človeku brat in ne volk; o tem se je pustil poučiti le od Boga!

Od njegove božje besede. Ki mu tudi nihče ne more ukazati, naj ostane na dnu družbene lestvice.

Po poreklu nizkega, kmečkega stanu, se je dvignil na raven žlathnega plemiča, kanonika in škofa, pesnika in pisatelja, umetnika, politika in diplomata.

Vse to je naš rojak, Raščan, dejansko tudi dosegel. S svojim genijem praktičnega uma, s prizemljenostjo tesarja, mlinarja in kmeta, je v svojem času, v 16. stoletju, ko so bile slovenske pokrajine v globoki senci zgodovine, dosegel, da smo stopili skupaj: Dolenjci, Kranjci, Štajerci, Korošci, Kraševci, Istrani, Goričani in Bezjaki in se, ne preko nasilja, orožja in vojn, ampak z enotnim knjižnim jezikom, samo preko kulture, povezali v en narod. To je bil nenasilen poseg v zgodovino naših močnejših in vedno teritorija lačnih sosedov: Nemcev, Italijanov, Madžarov in Hrvatov. Razkosali bi nas in pohrustali za malo južino, če ne bi bilo previdnostnega Primoža, ki je za vsaj nekaj stoletij prehitel svoj čas in že zarisal zemljevid združene Slovenije, nam s tem pomagal do slovenske narodne zavesti; do ponosa, do svojega maternega jezika, do svoje kulture, do pesmi, ki jo znamo spontano in ljudsko zapeti, da ostrmi vsako tuje uho. Včeraj sem na mednarodnem akademskem simpoziju v Tübingnu, v Nemčiji, predaval tudi o tem. Evropski akademski eliti sem med drugim povedal tudi tole: Trubar ostaja še nedokončana naloga tako v slovenskem kot tudi v nemško

govorečem prostoru. Zdaj, ko so meje padle in smo vsi del ene Evrope, si lahko pri tej nalogi drug drugemu bolj pomagamo. Mi, Slovenci, lahko vam in Evropi pomagamo, pri razumevanju naše narodne in kulturne identitete, predvsem, kako smo v Evropi s kulturo pravzaprav preživeli, kljub temu da kot narod več kot 1200 let nismo bili samostojni in državnotvorni. To se je zgodilo pred manj kot dvajsetimi leti! V tem smislu smo zagotovo fenomen Evrope, recimo, še nepoznan evropski čudež. To je zagotovo najprej Trubarjeva zasluga. Med skromnimi začetki zgodovine Slovencev in današnjim predsedovanjem Slovenije Svetu Evropske zveze trdno stoji mejnik slovenskega kulturnega in narodnega ozaveščanja: Primož Trubar. Teolog Jože Rajhman je zato po pravici rekel: *»V deželi dvojezičnega prebivalstva je z jezikom priboril nižji plasti pravico do obstoja. In to je sveto. Pred Trubarjem bi morali z grozo ostrmeti: bilo je dano njemu. Nikomur pred njim, nikomur za njim. Če so že sežgali njegove 'prevode', niso sežgali njegovega jezika, niso mogli zadušiti narodne zavesti, ki ji je on ob njenem rojstvu stal ob strani.«* Danes je ta jezik eden od enakovrednih jezikov v Bruslju, jezik, v katerem je bilo na začetku letošnjega leta razglašeno evropsko leto dialoga. Držalo bo, kar sem zapisal v razpravi, objavljeni v katalogu razstave, ki je še do 29. junija odprta v Narodni univerzitetni knjižnici v Ljubljani, - razstava nosi naslov - *Trubarjev in Ungnadov dar Evropi: »Knjige v glagolici in cirilici«, na razstavi so Slovincem prvič postavljene na ogled, prihajajo pa iz Bazelske univerzitetne knjižnice, »so za Švicarje živa eksotika, nam Slovincem pa so v evropskem letu dialoga zares v čast in ponos: duhovno so kar nekakšen temeljni kamen miloljubnega verskega in družbenega sožitja, ne le na področju Balkana, kamor so bile po Trubarjevi zaslugi namenjene, ampak na celotnem globusu: Prešeren, ki je odrastel v duhovni in kulturni zibelki velikega Raščana,*

je to trubarjansko vizijo izrazil z željo in hrepenenjem, 'Žive' naj vsi narodi, ki hrepene dočakat dan, da koder sonce hodi, prepir iz sveta bo pregnan'«!

Hvala za pozornost in vsem skupaj, »muji lubi bratje inu Slovinci«, še en lep večer!

Iz tednika *Novi glas*

Ali je naše srce enako vašemu?

Leta 1865 je Japonska spet odprla vrata tujcem, za katere so bila dve stoletji popolnoma zaprta. Duhovnik Petitjean, misijonar Zunanjih misijonov iz Pariza, pride v Nagasaki in se zida cerkev v tistem majhnem mestu.

»Nekega dne,« pripoveduje, »se znajde skupina dvanajstih do petnajstih oseb, med njimi mož, žená in otrok, pred vrati naše cerkve, ki sem jih hitel odpirati, se približa žena in mi, z roko na prsih, pravi: »Ali je naše srce, srce vseh tukaj navzočih, enak vašemu?« »Seveda je,« sem ji odgovoril, »toda povejte mi, odkod prihajate?« - »Večina smo iz Urakami. Skoraj ves svet v Urakami ima isto srce kot mi.« Nato pa me žena vpraša: »Kje visi podoba svete Marije?«

»Ko je spregovorila to sveto ime,« nadaljuje oče Petitjean, »že nisem imel več dvoma. Vedel sem, da stojim pred starimi japonskimi kristjani. Petnajst tisoč jih je ohranilo svojo vero skozi dve stoletji in pol, kljub temu da so bili brez duhovnika. Nato sem peljal malo skupinico k oltarju presvete Device, da so, vsi srečni, molili.«

Iz Enciklopedije Marija, IV.
zvezek – Beauchesne 1956,
prevedel S.S.

Za osvetlitev razmer

MARKO KREMŽAR (2)

Ali misliš, da bo potemtakem vrnjeno dobro ime vsem, ki so se borili proti komunizmu? Tudi škofu Rožmanu?

Prav strašno klevetana osebnost škofa dr. Gregorija Rožmana se mi zdi glede tega dober primer. Na nobenega človeka niso zlili komunisti toliko gnojnice kot nanj. Tisti katoličani pa, ki so pred, med in po revoluciji kolaborirali s komunistično partijo in so postali soodgovorni za njene zločine, so ob sramotenju svojega škofa molčali, da bi tako opravičili sebe.

Ker je ljubljanski škof pravočasno svaril pred komunizmom, ker je obsodil partijske zločine, ker so se mu smilili verniki, ki so bili sredi vojne porinjeni v nov, nepričakovan boj za preživetje, je postal tarča sovražnikov krščanstva, pa tudi nekaterih kristjanov. Kasneje, pod komunističnim režimom, pa mnogi kristjani, celo duhovniki, niso imeli poguma, da bi ga branili. Sredi preganjanja so menda menili, da je zaradi 'ljubega miru' vredno žrtvovati dobro ime odsotnega škofa. Mimoregrede: Ali ni mislil podobno tudi nek judovski veliki duhovnik pred dva tisoč leti, ko je rekel, kot beremo v enajstem poglavju Janezovega evangelija: *...»bolje je, da en sam človek umrje...«?*

Malo ljudi je pomislilo, da napa-dajo komunisti spomin na tega velikega škofa, ne zaradi kakih njegovih napak, temveč prav nasprotno, zaradi njegove pogumne jasnovidnosti. Škof Rožman trpi krivico, ne ker bi se motil, marveč, ker je pravilno učil.

Ljudem, ki brez predsodkov iščejo resnico, že postaja jasno, da je bil škof Rožman velik mož, in da je učil le to, kar je kot dober pastir svoje katoliške črede moral učiti in da mu celo razvoj svetovnih dogodkov daje prav. Kljub temu je še vedno navada, da se ob njegovem imenu

brez sleherne utemeljitve omenja, da ni bil politik, da ni bil diplomat, kot da bi šlo pri tem za dve krščanski kreposti. Pozablja pa se, da je bil ta škof v najtežjih časih pogumen in zvest, tako Cerkvi kakor svojemu narodu.

Vendar, kot sem že rekel, spoznavanja zgodovinske resnice v našem narodu še ni konec. Prej ali slej se bo vendarle kdo vprašal, v čem naj bi bila 'politična in diplomatska nespretnost' tega krmarja, ki je z jasnim pogledom in z odločno besedo vodil ljubljansko škofijo v najbolj razburkanih časih naše zgodovine? Imam vtis, da je pisanje o škofovi 'nesposobnosti in neprimernosti' le zadnji ostanek nekdanje črne legende o tem pogumnem katoliškem škofu in da bo končno tudi ta splahnel.

Nekoč bo ime tega velikega Slovenca dobilo priznanje, ki mu pripada. Takrat bo, upajmo, tudi ta ali oni verni rojak obžaloval, da ga je v težkih dneh zatajeval, bodisi iz pretirane previdnosti, bodisi iz nepoznanja. Šele tedaj bomo kot občestvo vredni njegove veličine.

In vendar se zdi, da ima slabo mnenje o škofu Rožmanu ne le ta ali oni katoliški laik, ampak celo nekateri škofje. Kako si sicer razlagaš škofovsko izjavo iz leta 1995, ko prosijo predstavniki slovenske Cerkve

odpuščanja za njeno medvojno vodenje?

Najprej bi rekel, da se je v zadnjih desetih letih tudi med slovenskimi katoličani marsikaj spremenilo in marsikaj razjasnilo. Če pa pogledamo v preteklost, se spomnimo, da je božji služabnik, junaški škof Vovk, ki je nasledil Gregorija Rožmana kot ordinarij ljubljanske škofije, veliko pretrpel prav zato, ker je branil osebnost in odločitve svojega prednika. Ni ga hotel obsoditi, kot so to zahtevali od njega razni partijski zaslisevalci, ker je vedel, da Rožman ni storil ničesar takega, kar bi zaslužiло obsodbo in da hočejo komunisti s klevetami o odsotnemu škofu le potisniti Cerkev v podrejen položaj. To se jim pri pogumnem in bistrem škofu Vovku pa tudi pri njegovem sodobniku škofu Leniču ni posrečilo. Teh lastnosti njuni nasledniki niso imeli vsi v enaki meri.

Ker je pred kratkim prišlo v javnost neko neobjavljeno in ne-

Škof dr. Gregorij Rožman v pogovoru z moronskim glavnim vikarjem p. Juan Antonio Presas-om in mons. Antonom Oreharjem na Slovenski pristavi v Castelarju 11. novembra 1956 (tri leta pred smrtjo). - Foto Lojze Erjavec



podpisano pisanje, v katerem naj bi škof Vovk zastopal drugačna stališča, se smemo vprašati, s kakšnim namenom je prav zdaj to predstavil v javnosti človek, ki je po uradni dolžnosti strokovni varuh cerkvenih arhivov. Kako je mogel nekdo na tako odgovornem mestu s tako neodgovorno profesionalno površnostjo prikazati dva velika slovenska škofa v luči nekdanjih partijskih trditvev? Da je bilo storjeno to v okviru nekega foruma, ki se je predstavil kot cerkvena ustanova, je še posebej vredno obžalovanja. Prinesel pa je omenjeni spis iz leta 1946 tudi nekaj dobrega. Sodobnikom je ponovno prikazal, v kakšnem okolju je moral v tistih težkih letih delovati in vztrajati pokončni škof Vovk. Prav lahko namreč sklepamo, da so ta nepodpisani in neobjavljeni osnutek napisali po volji partije njeni sodelavci, ki jih ni manjkalo takrat pa tudi ne kasneje celo v škofovi neposredni bližini.

Kaj so imeli v mislih avtorji omenjene škofovske izjave, ko so zapisali pred več kot desetimi leti, da obžalujejo »vse tisto, kar je bilo (v času vojne in revolucije) neprimernega ali zgrešenega v ravnanju predstavnikov katoliške Cerkve, kot institucije«, ne vem. Mislim pa si, da so bili pod vtisom papeževega velikega dejanja, ko je malo prej prosil svet odpustanja za vse krivice, ki smo jih bili katoliški kristjani kot skupnost storili svojim bližnjim v teku stoletij. Ko bi predstavniki slovenske Cerkve obžalovali vse grehe in krivice, ki smo jih slovenski katoličani zagrešili v teku stoletij, bi bilo to brez dvoma primerno. Težko pa bi rekli, da je v času druge svetovne vojne slovenska Cerkva kot institucija v kakem pogledu ravnala 'zgrešeno'.

Predstavniki Cerkve pa bi se

morda lahko opravičili za tisto skupino kristjanov, ki je kolaborirala s komunistično partijo pri vzpostavljanju totalitarnega režima in je zagovarjala umore rojakov med in po revoluciji, ter za dejanja tistih vernikov in tudi nekaterih redkih duhovnikov, ki so v letih stiske s svojo nejasnostjo rojake zavajali, da so sodelovali z brezbožnim in zločinskim komunizmom.

Vsekakor pa je prav, da se katoličani opravičujemo, kolikokrat je treba, tako za pomanjkanje ljubezni, v kolikor jo premalo izkazujemo svojim bližnjim, kakor za pomanjkanje poguma v obrambi resnice, kar je danes prav tako aktualno kakor je bilo v času totalitarizma. Gre namreč za

obsodbo generala Rupnika. Vsekakor je omenjena odločitev Vrhovnega sodišča doprinos k popravni dolgoletnih, hudih krivic tako nad osebo pokojnega škofa kot nad vsem slovenskim katoliškim občestvom.

Pri tem naj omenim, da gre po mojem mnenju za ta dosežek v veliki meri zahvala in priznanje vztrajnosti in zvestobi nekdanjega vrhovnega tožilca Antona Drobniča in zgodovinarke dr. Tamare Griesser Pečar. Če bi bilo med nami več ljudi s podobno vnemo za razkrivanje resnice pa tudi s civilnim pogumom in strokovno usposobljenostjo na različnih področjih, bi bil celoten proces iskanja prave podobe naše polpretekle zgodovine, o katerem

sva govorila, brez dvoma hitrejši in manj travmatičen.

Vendar se mi ob vprašanju glede pomena tega pravnega dejanja, odpirata dva pogleda. Razumljivo je, da v brezbriznem, če ne celo veri nenaklonjenem svetu lahko pomeni pravna rehabilitacija imena dr. Rožmana nekako javno razbremenitev tudi za Cerkev. Povsem drugačen pomen pa ima, po mojem mnenju, isto dejanje za katoliško skupnost.

Ali je res treba čakati na svetno oblast, na državo, da odkrije vernikom pravo podobo katoliškega škofa? Mar so prvi kristjani čakali tri sto let s češčenjem svojih mučencev, dokler jih ni cesar Konstantin 'rehabilitiral'? Mar nimamo kristjani svojih lastnih kriterijev in vrednotenij, katera, kot vemo iz lastne izkušnje in iz zgodovine, le redko sovpadajo z ocenami sveta? Mar ne prepuščamo zdaj škofa 'ponovni obsodbi' z ravnodušnostjo, kot da bi bilo s tem pravici že zadoščeno? Ali bo rajni pastir dobil priznanje vernikov res šele po tem, ko mu vrne čast država? Morda premalo upoštevamo dejstvo, da je bila neločljiva sestavina totalitarnega



Škof dr. Gregorij Rožman pred cerkvijo Marije Pomočnice v Ramos Mejiji leta 1952, kjer je posvetil v duhovnike enajst svojih diaconov-novomašnikov.

temeljno poslanstvo vernikov, ki ga nikoli ne izpolnimo v dovolj veliki meri.

Kakšen pomen pripisuješ s tem v zvezi razveljavljenju poveljne obsodbe škofa Rožmana, ki jo je razglasilo lani oktobra slovensko Vrhovno sodišče?

Da je Vrhovno sodišče Republike Slovenije razveljavilo sodbo Vojaškega sodišča z dne 3. avgusta 1946 glede škofa dr. Gregorija Rožmana in nekdanjega ministra jugoslovanske vlade dr. Mihe Kreka, je pomemben korak na poti k razčiščenju naše bližnje preteklosti. Upam, da bo isto sodišče nekoč razveljavilo tudi

režima, ki je pogreznil naš narod v meglo enoumja, sistematična laž. Tudi laž o škofu Rožmanu je skozi pol stoletja neopazno pronicala v razum celo izobraženih oseb pa tudi v srca vernikov. Odkod sicer še vedno taka negotovost, tako pomanjkanje samozvesti, taka odvisnost od oblasti, ki ni nikdar naklonjena krščanski veri in Cerkvi, če je že ni sovražila?

Iz časov revolucije in po njej imamo nepregledno vrsto krvavih in nekrvavih mučencev, spoznavalcev pa tudi jasne, pogumne in pokončne učitelje in vodnike. Slovenska diaspora se jih od nekdanj spominja s spoštljivim občutkom hvaležnosti. Tudi slovenska Cerkev zanje ve, a se jih redkeje spomni. Kljub vsej tragični resničnosti, o kateri pričajo nešteta množična grobišča na slovenski zemlji, kljub poznanju komunizma in njegovih posledic po vsem svetu, kljub nauku Cerkve, katerega je zgodovina potrdila, le redko opazimo, da bi bilo katoliško občestvo zanje hvaležno, pa tudi ponosno nanje. Vprašam se, zakaj? Odgovor na to vprašanje je morda osrednja tema našega slovenskega katoliškega spraševanja vesti.

Res, po preteku desetletij mnogim vernikom lahko ni jasno, kaj se je med revolucijo, v vojnem času, dogajalo med nami. Vendar ali ni prav to dokaz, da smo katoličani v Sloveniji, kot občestvo, predolgo zanemarjali dejanja pravičnosti tako do preteklih kakor do sedanjih rodov? Kajti če imajo prvi pravico do svoje časti in naše hvaležnosti, imajo drugi pravico do resnice. Kjer pa je pravica, tam je tudi dolžnost. Tudi v tem primeru pomeni neizpolnjena pravica, za nekoga, opuščen dolžnost.

Spet in spet je slišati v Sloveniji očitke, po eni strani, da je Cerkev s svojo 'nepopustljivostjo in fundamentalizmom' pred vojno, enako odgovorna za kasnejšo revolucijo kot komunistična partija, po drugi pa, da smo katoličani pričeli oboževati boj s komunisti, ker smo sledili papeški okrožnici 'Divini Redemptoris', ki je leta 1937 komunizem obsodila. Ali je na tem

kaj resnice?

Obe trditvi sta brez podlage. Cerkev je z omenjeno okrožnico, pa tudi že desetletja prej, svarila vernike pred zmoto marksizma in pred nevarnostjo komunizma, ki je bil politično utelešenje tega filozofskega nauka. S tem je cerkveno vodstvo pravočasno storilo svojo dolžnost. Danes, ko je jasno, da je bil komunizem v dvajsetem stoletju po vsem svetu odgovoren za nad sto milijonov žrtev in da je bila njegova družbeno gospodarska doktrina povsem zgrešena in za družbo škodljiva, bi morali biti Cerkvi za njeno svarjenje hvaležni ne le kristjani, temveč vsi, ki jim je kaj do človekovega dostojanstva in njegove svobode.

Kljub odločni obsodbi komunizma pa ni Cerkev nikdar ščuvala vernikov na kakršenkoli oborožen boj. Idejno zavračanje komunizma za kristjane ni pomenilo nasilja nad nosilci te ideje. Povsod, kjerkoli je kasneje prišlo do oboroženega spopada med komunisti in med verniki, se je ta pričel s krvavim nasiljem komunistov nad kristjani.

Komunizem ni le vseboval brezbožne ideologije, marveč je bil tudi v praksi veri sovražen, kar je dokazoval s preganjanjem vernikov povsod, kjerkoli je imel moč. Krvava revolucija je bila, kot je znano, po vsem svetu metoda komunistične partije za doseg totalne oblasti, prav tako kot je bil ena od njenih razpoznavnih lastnosti sovraštvo do religije in v posebni meri še krščanstva.

Verjetno premalo pomislimo, da je bilo uničevanje vere in preganjanje vernih ena temeljnih nalog, ki si jih je zadal komunizem od svojih pričetkov pa do razpada ob koncu dvajsetega stoletja. To je veljalo za delovanje vseh komunističnih partij in KPS pri tem ni bila izjema. Boj proti veri ni bil nekaj prigradnega, temveč bistvo marksistične ideologije, s katero so komunisti opravičevali svoje krvavo in tudi nekrvavo nasilstvo.

Kar se pa odgovornosti kristjanov za pričetek revolucije tiče, pa bi spomnil le na že večkrat omenjena dejstva. V času med julijem 1941

in majem 1942, ko so komunisti pomorili na Slovenskem nad tisoč svojih idejnih nasprotnikov, se nobenemu komunistu ni skrivil niti las. Ne le slovenski kristjani, celotni demokratski del naroda je gledal takrat sovražnika le v okupatorju. Šele sistematično nasilje komunistov, poboji in mučenja vernikov, laikov in duhovnikov, ne kak idejni protikomunizem, je sprožilo po maju 1942 med ljudstvom spontan odpor in samoobrambo.

Lahko pa rečemo, da so pri podžiganju revolucije sodelovali in so zanj soodgovorni tisti kristjani, ki so, v dobri veri ali ne, kolaborirali s komunistično partijo v tako imenovani OF. Ti so sprejeli nasilje in celo umor kot sredstvo za 'preoblikovanje' slovenske družbe, kar je imelo seveda kaj malo opraviti z osvoboditvijo naroda izpod sovražne okupacije.

Imam vtis, da se vesoljna Cerkev že nekaj časa trudi, da bi si ponovno pridobila nekdanji ugled. Kaj meniš v tem pogledu o položaju slovenske Cerkve?

O Cerkvi, ki ima poleg vidne tudi nevidno, nadčasovno razsežnost in ki se srečuje po vsem svetu z navalom relativizma in nihilizma, ne bi želel podajati kakega splošnega mnenja. Mislim pa, da ima slovenska Cerkev v tem pogledu, poleg težav, s katerimi se srečujejo katoliški kristjani v današnjem svetu, še svoje posebne izzive.

Vprašajmo se, na kaj je slovenski vernik, ko se ozre na tisočletno zgodovino svoje Cerkve, lahko ponosen? Zdi se mi, da če odmislimo ves zunanji blišč, ostajajo v svetu kot neizbrisna sled krščanstva, dela po večini neznanih vernikov, skromnih, tihih svetnikov, besede modrih učiteljev pa zgled in trpljenje pričevalcev. Ti so bili evangelijski kvas in sol. Od njih je naš narod črpal moralno moč in veselje do življenja. Na to smo kristjani lahko resnično ponosni. Gre za prikrit zaklad, ki predstavlja neizmerno rezervo življenjske sile, milosti in zato upanja.

Morda se udje slovenske Cerkve

premalo zavedamo tega nevidnega bogastva, ki je dediščina svetosti preteklih slovenskih rodov, pa tudi idejne jasnosti in zvestobe njenih prerokov ter pričevalcev, ki jih nikoli ni manjkalo. Take jasnovidne in pogumne ljudi je imelo slovensko krščanstvo tudi v pričetku razburkanega dvajsetega stoletja, kar dokazuje, da je ob vseh človeških slabostih vernikov, ohranjalo zdrave in globoke korenine.

Škofje Jeglič, Rožman in Vovk so se jasno zavedali, kot pred njimi že blaženi Slomšek, da komunizem ne bo odnehal s preganjanjem Cerkve, dokler ne bo propadel sam. Vedeli so, da sodelovanje vernih z borbennim ateizmom ni mogoče. Kasneje, ko je padlo pod nasilje komunističnih režimov skoraj pol sveta, pa je pričelo ponekod in celo v Vatikanu prevladovati mnenje, da je treba iskati s komunističnimi režimi kolikor mogoče mirno sožitje. Neredki so namreč verjeli partijski propagandi, ki je podobno kot leta prej Hitler, napovedovala svojo definitivno zmago in svetovno oblast. V tem času je postal marsikomu nadležen celo spomin na vernike in na pastirje, ki so jasno in pogumno svarili pred zablodo komunizma, ne glede na svojo varnost. V vesoljni Cerkvi je tako strahopetno miselnost odločno presekala papež Janez Pavel II. ob svojem prvem romanju na Poljsko in ni od nje nikdar odstopil.

Kljub temu je pri nas še vedno najti kakega vidnega katoličana, za katerega naj bi predstavljala odločna obramba verskih vrednot nevarnost 'fundamentalizma' in ki gleda v pragmatizmu nekdanjih katoliških kolaboracionistov s partijo nekaj krščanski ideal. Zdi se, kot da žrtvam komunizma ne privoščijo zasluženega priznanja, menda zato, da se nekdanjim preganjalcem ne bi bilo treba kesati. Taki primeri seveda otežkočajo, da bi Cerkev kmalu pridobila nekdanji ugled.

Za ugled je potrebna brezpogojna zvestoba resnici pa zdrav ponos in hvaležnost vsem, ki so v preteklos-

Dalje na strani 251 spodaj

Duhovno življenje je objavilo



JURE VOMBERGAR

OKTOBER

PRED 70 LETI (1938)

9: V armenski dvorani je bila velika **prireditev Slovenskega doma**, na kateri so uprizorili Antona Nováčana igro Veleja. »Žal niso izbrali kaj primernejšega, dočim je bila prireditev tehnično dobra, obisk pa sreden.«

9: Obletnica mednarodnega evharističnega kongresa v Buenos Airesu se je med vernimi slovenskimi rojaki praznovala na Avellanedi dopoldne s sv. mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom, popoldne pa z molitvami v kapeli bolnice Alvear. Tri dni za tem so se rojaki udeležili skupne argentinske procesije s prisotnostjo narodnih noš.

30: Zadnjo nedeljo roženveskega meseca oktobra in na praznik Kristusa Kralja so se rojaki popoldne zbrali v **romarski cerkvi v Novi Pompeji**. Po splošni sodbi je bilo Slovencev kakih 400, predvsem iz Avellanede, Piñeyra, Lanusa, Paternala in Parque Patricios. Janez Hladnik je imel krajšo pridigo v slovenskem jeziku, daljšo pa v španskem. Po slovesnih litanijah in blagoslovu, ki ga je podelil Jožef Kastelic, se je razvila procesija v kamarin, kjer so rojaki prepevali slovenske Marijine pesmi.

PRED 60 LETI (1948)

17: Prireditev ob **15-letnici izhajanja revije Duhovno življenje** je bila v salonu San José (Azcuénaga 164) v Buenos Airesu. Glavna točka prireditve je bila Jalnova igra **Dom**, ki so jo uprizorili člani gledališke družine

Društva Slovencev. Režiral je Janez Špeh, sceno pa napravil Vinko Petkovšek. O obletnici je govoril urednik Janez Hladnik, spominske besede je podala Anica Lakner. Na sporedu je bilo še petje mešanega pevskega zbora, ki ga je vodil dr. Julij Savelli, terceta sester Fink, godbene točke, ki sta jih pripravila Boris Pavšer in Tone Šušteršič in končno srečelov. Program je vodil dr. Tine Debeljak.

24: Bratovščina živega rožnega venca na Avellanedi je pripravila popoldansko pobožnost, združeno z obletnico blagoslovitve zastave. Bratovščina ima shod mesečno, enkrat na Paternalu, enkrat na Avellanedi.

26: Prvih 181 slovenskih beguncev iz Koroške je prišlo z ladjo **General Stuart Heinzelman**. Med njimi duhovni svetnik Janez Klemenčič, bivši župnik na Igu. Na poti je že 140 rojakov, nekaj sto jih pride še pred božičem. Iz Italije je na poti 240 rojakov na ladji **Olympia**.

Slovenski duhovnik **Ivan Caserman je opravil v provinci Mendozi dušnopastirski obisk** v krajih, kjer živijo rojaki ali delajo na velikih javnih delih, na jezovih v San Rafael, Alvear, Atuel, Tunuyan in Nihuil. Prvi samci so prišli v Mendoza aprila, sredi maja pa prve družine. Vsak mesec pride nekaj ljudi od rednih transportov.

Misijon kot priprava na praznik Vseh svetnikov je bil 28., 29. in 30. oktobra v dvorani pod cerkvijo sv. Ivane Arške v Ciudadeli. Govore je imel Janez Hladnik. Zadnji večer je Slovence pozdravil tudi župnik Elizalde, ki je našim rojakom nudil na razpolago župnijske prostore.

31: Akademija Kristusa Kralja je bila v dvorani pri salezijancih. Sodelovala sta pevski

zbor in *Igralska družina Narte Velikonja* (IDNAVE) z Gheonovo igro *Sultanova hči in dobri vrt-nar*.

PRED 50 LETI (1958)

5. Slovenska mladina v Mendoza je v začetku oktobra priredila svoje mladinske dneve pod geslom: **Bog in Slovenija**: prvi dan versko zborovanje, v nedeljo pa sv. maša, razstava ročnih del in zaključna domorodna prireditev, med katero so se vrstile deklamacije, zborovo petje in dramatični prizori.

5: *Vincencijeva konferenca* je priredila v Slovenski hiši **2. do-brodelni dan** za rojake, potrebne pomoči. Na tem področju je v Velikem Buenos Airesu (VBA) 31 stalnih bolnikov, med katerimi je 15 brez svojcev, 5 vdov s 15 mladoletnimi, 9 starejših oseb brez sredstev za redno preživljanje ter 18 družin z 90 otroki, kjer oče zasluži minimalno plačo. Drugod po Argentini je še 10 takih, ki potrebujejo pomoči skupnosti. Ob koncu prireditve se je direktor Anton Orehar zahvalil vsem, ki so pripomogli do lepega moralnega in finančnega uspeha.

10: **Anton Dejak**, kaplan v San Fernando, kjer je tudi duhovno skrbel za rojake, je odšel v Francijo. Hvaležni rojaki so se poslovili od njega. *“Domačini so bili lahko priča, kako bistveno drugačen odnos imamo Slovenci do svojih dušnih pastirjev kot pa tukajšni ljudje, ki vedó samo to povedati, da so zelo katoliški, toda duhovnikov pa nočejo. Res čudna in zmešana dežela, ta Argentina!”* (komentar v DŽ)

Južno-ameriška Baragova zveza (JABZ) vabi rojake, da v času od 17. do 25. oktobra opravljajo **Baragovo devetdnevno**. Brošuro s tem imenom je sestavil dr. Branko Rozman in je izšla kot priloga v *Baragovem vestniku* pri-loženem v tedniku *Oznani*lo.

19: Slovenska skupnost v VBA je proslavila **40-letnico osvo-boditve slovenskega naroda**. Maša je v kapeli kolegija Sa-

grado Corazón na ulici Hipólito Irigoyen 4350, Buenos Aires, nato pa svečana akademija v dvorani. Častno predsedstvo proslave so sestavljali: **dr. Julij Savelli**, poslevodeči podpredsednik Društva Slovencev; **Ruda Jurčec**, predsednik Slovenske kulturne akcije (SKA) ter člani Narodnega odbora (NO) za Slovenijo, ki živijo v Argentini: **Miloš Stare**, tajnik NO, Slovenska ljudska stranka (SLS); **Rudolf Smersu**, SLS; **dr. Franc Bajlec**, SLS; **Rudolf Žitnik**, Slovenska demokratska stranka; **dr. Celestin Jelenc**, Socialistična stranka Jugoslavije; **Anton Orehar**, direktor slovenskih dušnih pastirjev; **dr. Franc Gnidovec**, rektor slovenskega semenišča v Adroguetu ter **dr. Ignacij Lenček**, dekan bogoslovne fakultete. Slavju so se pridružili predsedniki slovenskih organizacij: **ravn. Ivan Prijatelj**, Slovensko katoliško akademsko starešinstvo; **Ferko Bajlec**, Slovensko katoliško akademsko društvo; **Milan Bevk**, Zveza slovenskih srednješolcev; **Tone Bido-vec**, Slovenska fantovska zveza; **Katica Kovač**, Slovenska dekliska organizacija (SDO); **Marjeta Debeljak**, Dijaški odsek SDO (DIO); **Jože Čampa**, Slovenska vas-Lanus; **Dušan Dimnik**, društvo “Edinost”; **Tine Duh**, Akad. Marijina kongregacija; **Lojze Erjavec**, Družabna pravda; **Vojko Gabrenja**, odbor za ustanovitev slovenskega doma v San Martinu; **Alojzij Gerzinič**, Katoliška akcija (KA); **Maks Jesih**, fantovski Mladinski dom; **Tinca Glavan**, dekliski Mladinski dom; **Tine Javoršek**, pevski zbor v Ramos Mejiji; **Janez Kralj**, društvo bivših borcev “Bojevnik”; **dr. Jože Krivec**, pisateljska družina Franceta Balantiča; **Ladislav Lenček** CM, Slovenska misijonska zveza; **Andrej Makek**, pevski zbor v San Martinu; **Janez Majeršič**, Stalni odbor socialnih dni; **Robert Petriček**, Slovensko planinsko društvo; **Ivan Rode**, SPZ Gallus; **Mirko Špacapan**, pevski zbor v Lanusu; **Janez Špeh**, Ciudadelski oder; **Marjan**

Trtnik, Zveza slovenskih skavtov; **Pavle Verbic**, društvo “Dom”; **Zdenka Virant**, otroški pevski zbor v Lanusu; **Lojze Zakrajšek**, Naš dom-SAN Justo; **dr. Filip Žakelj**, JABZ.

Na predvečer slavlja je bila slavnostna gledališka predstava *“Ta veseli dan ali Matiček se ženi”*.

26: **Praznik Kristusa Kralja** je priredila slovenska KA s sodelovanjem članov gledališkega odseka SKA, mladinskih organizacij in SPZ Gallusa. Med dramskimi in pevkimi nastopi je govoril predsednik JABZ dr. Filip Žakelj o svetniškem škofu Irenej Frideriku Baragi, ob 90-letnici njegove smrti. Pozval je navzoče, naj se ne utrudijo pri delu za njegovo beatifikacijo, kajti nič lepšega si ne moremo misliti, kot da bi častili Baraga čez deset let, ko bo stoletnica smrti, že na oltarjih.

Slovenski dušni pastir Štefan Tonkli sporoča, da bo imel še naprej sv. maše za predvojno naseljene rojake v okolici San Fernanda *»pod pogojem, da pridejo k maši v obilnem številu, ker ni mogoče, da bi si neznantno številce ljudi privoščilo ta sveti luksuz, da bi imeli svojo posebno službo božjo, dočim bi bile zanemarjene stotine drugih vernikov«*. Pevski zbor Soča ne deluje več, prav tako je prenehal slovenski tečaj.

Dalje s 250. strani

ti prav učili ter takim, ki so zvesto-bu Bogu in Cerkvi izpričali bodisi z življenjem, bodisi s smrtjo. Mislim, da prav nejasnost in nedorečenost na tem področju preprečujeta, da bi se verniki zavedli, do kake mere imajo pravico biti ponosni na tisočletno zvestobo pa na herojsko dobo katoliške Cerkve na Slovenskem ter da bi iz takratnih zgledov in žrtev mogli duhovno rasti tudi v novih razmerah.

*Pogovarjal se je Stane Snoj
Prihodnjič konec*



iz naše kronike

METKA MIZERIT

V nedeljo, 13. aprila, je bil **V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU OBČNI ZBOR**; izvoljeni so bili sledeči: predsednik Karel Groznik; podpredsednica Mici Malavašič Casullo; tajnica Tatjana Modic Kržišnik; blagajnik Franci Štrubelj; pomočnik Andrej Drenik; kulturna referentka Mirjam Oblak; gospodar Stanko Jelen. V širšem odboru so še: Ivana Tekavec; Evgen Urbančič; Lovrenc Tomaževič; Rok Miklič; Marjan Grilj; Martin Selan; Marko Trpin in Dani Zupanc. Za botrico Našega doma so predlagali desetletno predsednico Našega doma, Mici Malavašič Casullo, ki je s ponosom sprejela imenovanje.

OBČNI ZBOR DRUŠTVA SLOVENCEV V MENDOZI je bil v nedeljo, 15. junija. Po branju poročil vseh odbornikov je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik inž. Milan Nemanič; podpredsednik Janez Štirn; tajnik Božidar Bajuk; blagajnik Jože Štirn in Pavle Šmon; kulturni referent Miha Bajda; odborniki: Marjana Šmon; Anica Grintal Hirschegger; Darinka Žumer; Karina Ovčjak kot pomočnica knjigovodkinje in knjižničarka; Jernej Bajda, Maks Ovčjak; gospodarja: Tomaž Bajda in Andrej Žumer; za Zvezo mater in žena Marta Pregelj; SFZ in SDK Frido Šmon in Sofija Štumberger, planinski odsek Roman Bajda; gledališki odsek Davorin Hirschegger, šolski odbor Rezka Novak Nemanič, razsodišče Stane Grebenc in Marija Kranner Hirschegger; za nadzorni odbor Peter Slovska, Jože Kralj in Marko Milač.

V BALANTIČEVI ŠOLI so PRAZNOVALI DAN SLOVENSKE DRŽAVNOSTI v soboto, 28. junija. Program so pripravile učiteljice, ki so učence naučile recitacij. Povezavo je pripravila Erika Poglajen, vse navzoče je pozdravila Monika Klarreich; nekaj misli ob prazniku pa je povedala Sonja Poglajen. Učenci višjih razredov so nastopili z recitacijami.

ALOJZIJEVA PROSLAVA. Kakor vsako leto, so se tudi letos učenci naših šol zbrali v nedeljo, 6. julija, v Slovenski hiši na Alojzijevo proslavo. Sv. mašo je daroval g. Dane Vrečar, somaševala sta gg. Lado Jeretič in Marjan Bečan, ki sta bila na obisku v Argentini. Peli so učenci Prešernove šole. Berila so brali učenci tečaja ABC po slovensko.

Po maši sta dva učenca Balantičeve šole položila slovenski šopek pred spomenik domobrancev, učenci višjih šol pa so recitali Balantičevo »Sen o vrnitvi«. Prireditve se je nadaljevala v Dvorani škofa Rožmana. Šolska referentka Zedinjene Slovenije gdč. Ani Klemen je pozdravila vse navzoče in goste. Letos so proslavo pripravili **UČENCI SLOMŠKOVE ŠOLE; UPRIZORILI so DISNEYEVE PRAVLJICE:** Zapeli so: »Arielo!«; »Na dnu morja«, kjer so nastopile morske živalice; »Priateljstvo!«; pokazali so smisel pravega prijateljstva. V prikazu »Vesele nogice« so se pojavili pingvinčki. Nastopila sta tudi Tarzan in gorila ter zapela: »V mojem srcu boš«. Izredna točka je bil Levji kralj. Naslednji prikaz je bil »Lepotica in zver«; nazadnje pa še »Sneguljčica in palčki«. Skupno so otroci zapeli še tri pesmi: »Bibidi, bibidi Du«, »Divji zahod« in »Življenjska pot«. Predstavo je spremljal otroški zbor Slomškove šole. Tako čudovita prireditve je poleg nastopajočih zahtevala tudi veliko sodelujočih, ki se sicer niso prikazali na odru, so pa pripomogli k uspehu. Zahvalili so se posebej voditeljici Slomškove šole Mateji Hribar Šmalc, Marcelu Bruli za vodstvo in zamisel ter Andrejki Vombergar Štrfiček za režijo.

48. OBČNI ZBOR V CARAPACHAYU je bil v nedeljo, 6. julija. Po podanih poročilih je bil izvoljen nov odbor, ki ga sestavljajo sledeči člani: predsednik Franci Korošec; podpredsednik lic. Marko Amon; tajnik Janez Žnidar; blagajnik Jože Jan; kulturna referentka Marjana Pirc;

gospodar Franci Žnidar; odborniki: Ani Klemen; lic. Maks Skarlovnik; namestniki: Frido Klemen; Marjeta Senovršnik; nadzorni odbor: Ivan Žnidar; Irennej Markež; Franci Resnik; Meti Slabe.

V četrtek, 10. julija, je imela **ZVEZA SLOVENSKE MATEJE IN ŽENA** svoj **REDNI SESTANEK V SLOVENSKI HIŠI**. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek. Po seji je bil razgovor z arh. Juretom Vombergarjem.

40. MLADINSKI DAN V SAN MARTINU je bil v nedeljo, 13. julija. Sv. mašo je daroval g. Marjan Bečan, ki je mladini naročil, da se morajo truditi za popolnost. Pri maši so mladi navdušeno prepevali. Za skupno kosilo sta poskrbeli gospe Marta Jerman in Magdalena Belec. Pri tekmovalstvu v odbojki so zasedla prvo mesto dekleta iz San Justa, pri fantih pa je zmagalo domače moštvo. Sledila je kulturna prireditve, ki so si jo zamislili in pripravili mladi. Mikaela Podržaj je pozdravila vse navzoče, sprejeli so obe zastavi ter zapeli obe himni. Spregovorila je predsednica sanmartinske mladine Julija Kastelic, ki je potrdila, da je slovenstvo in prijateljstvo vredno truda, ki ga mladi prispevajo v to dejavnost. Sledil je odrski prikaz »Nazaj v prihodnost«, kjer sta igrala glavni vlogi Toni Kastelic in Toni Podržaj. Mladi so sodelovali s plesi in folkloro, ki jo je pripravila Ani Resnik. Pri kulturnem programu so sedeli še: Leli Podržaj in Damijan Leber, Vera Podržaj, Gabrijela Petkovšek, Marjan Belec, Dani Žagar, Lučka Kastelic, Marjana Petkovšek Kocmur. Ob koncu so zapeli mladinsko himno.

V četrtek, 17. julija, je imela **ZSMŽ ODSEK SAN MARTIN REDNI SESTANEK**. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek. Dr. Alenka Rajer Dolinar je predavala gospem o sladkorni bolezni. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število gospa.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA je v sklopu svojih večerov v soboto, 19. julija, **PREDVAJALA FILM »OTROCI IZ PETRIČKA«**. Film je na Festivalu v Portorožu prejel nagrado Vesna.



Disneyeve pravljice na Alojziji praznovi v izvedbi Slomškove šole ter režiji Andrejke Vombergar Šrčiček in zamisli Marcela Brula – Foto Pavel Brula

V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU so imeli v nedeljo, 20. julija, prijateljski asado. Čisti dobiček je bil namenjen misijonarju Petru Opeki, ki deluje na Madagaskarju. Po zajtrku je predaval arh. Jure Vombergar ob avdiovizualu o 60-letnici prihoda naše emigracije v Argentino.

OTVORITEV NOVIH ŠOLSKIH PROSTOROV NA PRISTAVI je bila v nedeljo, 27. julija. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Peli so šolski otroci in mladinski zbor ob spremljavi orgel, kitare, flavte in vijoline. Po maši so otroci g. župniku prinesli duhovni šopek. Ob Prešernoven spomeniku sta bili obešeni argentinska in slovenska zastava; vse je bilo okrašeno s cvetjem in zelenjem. Maruša Zorc Čeč je na dvorišču nagovorila goste, dobrotnike in prijatelje. Predsednik Pristave Edvard Kenda in podpredsednik Matjaž Čeč sta otvorila novo stavbo, pater dr. Alojzij Kukovica pa je blagoslovil nove prostore. Predsednik Edvard Kenda se je zahvalil vsem, ki so sodelovali pri gradnji. Sledilo je kosilo, za kar so poskrbeli Marta, Irena, Nevenka, Karlo in Tone. Pristavska družina se je skupno veselila doseženega cilja.

SREČANJE MOLIVK IN MOLIVCEV ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA je bilo v nedeljo, 27. julija. Kljub mrzlemu vremenu in raznim drugim prireditvam se nas je zbralo kar lepo število v cerkvi Marije Pomagaj. G. Marjan Bečan je izpostavil Najsvetejše; molili smo svetli del rožnega venca. Sledila je sv. maša za vse molivke in molivce. Pri pridigi nam je g. Marjan

Bečan govoril o molitvi in darovih, ki prihajajo po molitvi. Človek more živeti po Božjih zapovedih in zadobiti mir vesti. Z molitvijo moremo premagati težave. Molitev nam pomaga ljubiti bližnjega. Po naših molitvah se more marsikdo zveličati. Po obhajilu smo obnovili posvetitev Mariji in prosili za beatifikacijo škofa Vovka. Ljudsko petje pri sv. maši sta na orgle spremljala Terezika in Janez Žnidar.

Po maši je ga. Marjetka Selan podala poročilo o gibanju ŽRV. Tre-

ŽIVI ROŽNI VENEC



nutno nas je 720 molivk in 197 molivcev. Letos je umrlo 11 molivk in 5 molivcev. Omenila je tudi patra Pija in njegovo ljubezen do Marije ter pobožnost rožnega venca. Njegovo naročilo je bilo: »Molite vsak dan rožni venec«.

Isto nedeljo, 27. julija, zvečer je bilo tudi **SREČANJE FOLKLORNIH SKUPIN V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU**. Pred vsakim nastopom je Gregor Modic na kratko opisal zgodovino skupine. Najprej so nastopili najmlajši Mladika (San Justo 33 otrok). Nato se je skupina iz Slovenske vasi predstavila z

gorenjskimi plesi. Skupina Maribor je zaplesala vzhodnoštajerske plesse. Višja skupina Mladike je s štiri-najstimi pari plesala gorenjski štajeriš. Folklorna skupina s Pristave se je predstavila z belokranjskimi plesi. Po odmoru je zopet nastopila skupina Mladika. Pokazali so ples iz Razkrižja in okolice. Folklorna skupina Maribor je zaplesala plesse iz ljubljanskega predmestja. Pristava se je postavila z gorenjskimi plesi, nato je skupina mladih iz San Justa zaplesala rezijske plesse. Za konec so prišle na oder vse skupine v značilnih nošah za skupno fotografijo. Sledile so zahvale voditeljem posameznih skupin: Ani Senovršnik (skupina Maribor), Marcelo Corte in Adrijana Ahčin (Pristava), Bogo Rozina (Lanus), Mirjam Mehle Javoršek, Lučka Groznik in Berni Juhant (Mladika).

Ob isti priložnosti je bila razstava ročnih del, ki so jih izdelale naše spretnе gospe in dekleta.

ODKRITJE BARAGOVEGA SPOMENIKA V SLOVENSKI VASI. Ob 211. obletnici Baragovega rojstva so se zbrali otroci, starši, učiteljstvo in vaščani, da bi počastili spomin velikega Slovenca in misijonarja, po katerem je poimenovana šola v Slovenski vasi. Po sv. maši so odšli v Hladnikov dom, kjer so odkrili in blagoslovili Baragov spomenik, delo Friderika Cerarja in Monike Urbanija. Šolski otroci so s pesmijo in recitacijo predstavili Baragovo misijonsko delo med Indijanci v Severni Ameriki. Sledile so prošnje in molitev, da bi bil Friderik Baraga prištet k blaženim. Otroci so lepo sodelovali, Društvo Slovenska vas je podprlo projekt.

MLADCI IN MLADENKE SO SE SREČALI v Slovenskem domu **V SAN MARTINU** v sredo, 30. julija. Po skupni molitvi so jih starši pogostili, nato sta jih pozdravila predsednik in predsednica mladcev iz San Martina Ivan Delich in Ivana Karla Petkovšek. Sledile so skupne igre, telefon, med dvema ognjema, odbojka in druge. Ob koncu so se zahvalili Bogu za lepo preživet dan in se razšli v upanju, da se bodo kmalu zopet sešli.

56. OBLETNICA DRUŠTVA SLOVENSKE VAS je bila v nedeljo, 3. avgusta, pod geslom »Slovenija brez meja«. Zahvalno sv. mašo je v cerkvi Marije Kraljice daroval g. Jaka Barle CM. Posebej se je spomnil pokojnih članov, ki so gradili slovensko skupnost. Po zajtrku so se gostje pomaknili v dvorano Hladnikovega doma, ki je bila že pripravljena za kulturno prireditev. Najprej je vse navzoče nagovoril predsednik Društva Vinko Glinšek; spomnil se je pogumnih ustanoviteljev Društva in z veseljem ugotovil, da mladi nadaljujejo njihovo delo. Pozdravila je tudi predsednica krovne organizacije ga. Alenka Jenko Godec. Odrski prikaz, ki je sledil, si je zamislila in pripravila Rotija Grbec. V glavnih vlogah so nastopili: Marko Pallota, Marko Kocjančič, Boris Rot in Veronika Rot. Sodelovali so še: Andrej Cukjati, Martin Sušnik in Alejandro Berčič. Mladinska folklorna skupina, ki jo vodi Friderik Cerar, je zaplesala nekaj plesov. Solospev »Treba je delat« sta predstavila Marko Kocjančič in Andrej Cukjati; »Podarjeno srce« pa Silvio Rozina ob inštrumentalni spremljavi Alejandra Berčiča in Tomaža Sušnika. Zapela je tudi skupina šolskih otrok.

Kulturni predstavi je sledilo okusno kosilo. V popoldanskih urah so se v prijateljski nogometni tekmi pomerili veterani iz Lanusa in San Justa. Gostje in domačini so preživeli lep dan.

AKADEMSKI PEVSKI ZBOR FRANCE PREŠEREN IZ KRANJA je gostoval v Argentini. V petek, 8. avgusta, je s svojim petjem razveselil občinstvo v Našem domu v San Justu. Gregor Modic je v imenu Doma in MPZ San Justo pozdravil pevce in jih nagovoril

z drugo kitico Prešernove Zdravljice in s kitico iz pesnitve Martin Fierro. Zbor je navdušil občinstvo, ko je zapel več slovenskih pesmi, v drugem delu pa tudi angleške, latinske in eno argentinsko. Po uspelem koncertu so pevce nagradili z burnim ploskanjem ter jih povabili na večerjo, kjer se je nadaljevalo prijetno prijateljsko srečanje.

ROMANJE V LURDES. Tudi letos smo se podali na božjo pot k lurški Materi Božji v Santos Lugares. Spomnili smo se 150-letnice Marijinih prikazovanj Bernardki v Lurdu. Geslo romanja je bilo »Za življenje – za družino«. V nedeljo, 17. avgusta, smo se zbrali v spodnji cerkvi bazilike. Najprej smo skupno molili rožni



venec, ki ga je vodil Franci Korošec. Sledile so pete litanije Matere Božje in blagoslov z Najsvetejšim. Mogočno ljudsko petje je vodila priložnostna pevska skupina; Janez Žnidar pa ga je spremljal na orglah. Pater dr. Alojzij Kukovica je daroval sv. mašo za bolnike in ostarele ter vse, ki skrbijo zanje. Pri pridigi je pater govoril o vnebovzetju Device Marije. Bog ni mogel dopustiti, da bi telo, ki je nosilo Božjega Sina, trohnelo v zemlji, zato je bila Marija takoj po smrti vzeta v nebesa. Tam imamo mogočno priprošnjico, ki nam pomaga v težavah, kadar se k njej zatekamo. Med mašo je bila priložnost za spoved. Veliko ljudi je pristopilo k sv. obhajilu. Po končani slovesnosti smo vsi skupaj zapeli

»Marija skoz življenje« ter umirjeni odšli na svoje domove, saj nas varuje Mati Božja, ki je tudi naša mati.

MINISTRICA za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, gospa MOJCA KUCLER DOLINAR, JE OBISKALA ARGENTINO. Bila je na uradnem obisku od 10. do 17. avgusta. Nekaj časa je posvetila tudi slovenski skupnosti. Že prvi dan obiska je v spremstvu veleposlanika RS prof. Avgušтина Vivoda prišla na koncert Slovenskega okteta v San Martin. V nedeljo, 10. avgusta, je bila v Slomškovem domu, kjer se je udeležila sv. maše in otvoritve Mladinskega dne ter skupnega kosila. V torek, 12. avgusta, je v residenci veleposlaništva sprejela znanstvenike slovenskega rodu in predstavnike organizacij slovenske skupnosti v Argentini. Naslednji dan je odpotovala v Bariloche, kjer se je poleg uradnih poslov sešla z bariloškimi rojaki na koncertu Slovenskega okteta. Po vrnitvi v Buenos Aires je soboto uporabila za srečanja v slovenski skupnosti. Obiskala je šolo Franceta Balantiča v San Justu; bila je v Rožmanovem domu, popoldne pa je prišla v Slovensko hišo. Obiskala je Slovenski srednješolski tečaj ravnatelja Marka Bajuka in se pogovarjala s proforskim zborom. Imela je predavanje za študente in jim predstavila slovenski visokošolski sistem. Zvečer se je ministrica ga. Mojca Kucler Dolinar z delegacijo udeležila premiere drame »Andražev Norček«. V nedeljo je bila na romanju v Lurdesu. Po tako natrpanem programu obiska se je gospa ministrica vrnila v Slovenijo. Na vseh obiskih sta gospo ministrico spremljala veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod in gospa.

DRUŽINSKO NEDELJO V BALANTIČEVI ŠOLI so pripravili 9. avgusta. Zbrali so se pri sv. maši, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Po skupnem zajtrku v Domu so imeli na dvorišču otroške igre, ki jih je organiziral prof. Jure Urbančič s sodelavci. Pri kosilu se je Irena Urbančič Poglajen zahvalila patru dr. Kukovici za redne šolske maše in spovedovanje otrok. Ker so bili med gosti člani Pevskega



Ministrica za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, ga. Mojca Kucler Dolinar, v Slomškovem domu. - Desno: V spremstvu veleposlanika g. Avguščina Vivoda v Rožmanovem domu. Foto Marko Vombergar

zboru Franceta Prešerna, so po kosilu navdušeno prepevali. Sledil je srečelov, ki so ga otroci nestrpnost pričakovali. Vsi skupaj so preživeli vesel dan.

MLADINSKI DAN V SLOMŠKOVEM DOMU je bil v nedeljo, 10. avgusta. Na dvorišču so mladi dvignili obe zastavi, argentinsko in slovensko ter zapeli obe himni. Marjanka Oblak je v imenu mladine pozdravila vse navzoče in častne goste: veleposlanika RS prof. Avguščina Vivoda in gospo, častnega konzula RS g. Hermana Zupana in gospo ter ministrico gospo Mojco Kucler Dolinar in njeno spremstvo, podpredsednico Slomškovega doma prof. Nedo Vesel Dolenc. Sv. mašo je daroval g. Franci Cukjati. Mladina je vodila petje, brali so obe berili in prošnje. Sledilo je tekmovanje v odbojki in skupno kosilo. Kulturni program je bil v večernih urah na prostem v smislu »grške poroke«, šaljive domisljice, plesne točke deklet in fantov, mladcev in mladenk. V zaključni plesni vaji so nastopili tudi otroci Slomškove šole. Plesne točke sta pripravili Gabrijela Malovrh in Klara Marinič. Sledila je razdelitev pokalov zmagovalcem v odbojki; dekleta so ga odnesla v San Justo, fantje pa v San Martin. Duhovni voditelj mladinskih organizacij g. Franci Cukjati je povabil mlade, naj z odprtim srcem sodelujejo v skupnosti. Lepo uspelo prireditelj so zaključili s petjem mladinske himne: »Slovenska smo mladina«.

KRSTNA PREDSTAVA GASERJEVE DRAME »ANDRAŽEV NORČEK« na odru

Slovenske hiše. G. Miha Gaserja smo poznali kot režiserja, tokrat nas je presenetil z dramo, ki jo je napisal po resničnem dogajanju. Igrali so jo v soboto, 16., in v ponedeljek, 18. avgusta. Avtor je bil tudi režiser. Zgodba se godi v Sloveniji leta 1993, s svojo dramatično vsebino pa sega v čas revolucije in prva povojna leta. Krivice, ki so bile storjene, segajo v današnji čas; resnica prihaja na dan; le potom kesanja se doseže odpustanje. Igra nas je močno pretresla, saj šele smrt dveh mladih fantov prinese končno spravo.

V drami so nastopili naslednji igralci: Tone Podržaj, Miha Stariha, Marta Selan Brula, Ivo Urbančič, Gabi Bajda Križ, Martin Selan, Lucijana Pleško, Tone Tomažević, Mirjanka Voršič Truden, Vanči Štrubelj, Erik Oblak, Aleks Puntar, Luka Štrubelj, Karolina Kenda. Sodelovali so še: Magda Gaser Češarek, Ingrid Kopač Selan, Božo Urbančič, Metka Havelka Magister, Gabi Bajda Križ, Damijan Ahlin, Adrijan Gaser, Aleksander Gaser in Rudi Gričar.

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN IN KRAJEVNA ZSMŽ sta v četrtek, 21. avgusta, **PREDVAJALA FILM »OTROCI S PETRIČKA«**. Predstave se je udeležilo lepo število rojakov.

SLOVENSKI OKTET JE PREPEVAL PO NAŠIH DOMOVH. Preko oceana so pevci prinesli slovensko narodno pesem. Z njo so razveselili rojake, starejšim obudili spomine na mlada leta, utrdili slovensko zavest in pričarali vesel večer vsem, ki so jih poslušali. Peli so v San Martinu na

večeru »Ob taktu barv«. Naslednji dan v nedeljo, 10. avgusta, so zapeli pri sv. maši v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi. Sledil je koncert v Hladnikovem domu. V torek, 12. avgusta, so zapeli v Rožmanovem domu in razveselili tamkajšnje stanovalce. Na državni praznik, 18. avgusta, so pripravili odličen koncert v Našem domu v San Justu. Zadnjo noč pred odhodom so obiskali Slovenski dom v Carapachayu in jim zapeli venček narodnih pesmi ter se z njimi povsneli pozno v noč.

LETNA KONFERENCA SLOVENSKE DEMOKRATSKE STRANKE ODESEK ARGENTINA je bila v **SLOMŠKOVEM DOMU** v nedeljo, 24. avgusta. Predsednica Andrejka Dolinar Hrovat je pozdravila vse navzoče in prebrala pozdrave iz Slovenije. Sledilo je poročilo blagajnika Damijana Ahlina. S prikazom diapozitivov je predsednica komentirala delo vlade in podala obvestila o volitvah v državni zbor 21. septembra.

DUHOVNE VAJE ZA ŽENE IN DEKLETA so bile od petka 29. do nedelje 31. avgusta v Domu duhovnih vaj Maria Auxiliadora v San Miguelu. Vodil jih je g. Franci Cukjati. Udeležilo se jih je 24 žena in deklet, ki so v tihoti, zbranosti in molitvi preživele dva blagoslovljena dneva in se duhovno prenovljene vrstile na svoje domove.

**Šele vzgoja naredi iz
človeka človeka**
Platon



malo za šalo...



JÜRGENS - Že malce ostarelemu filmskemu igralcu Curdu Jürgensu je na sprejemu rekla mlada damica:

»Občudujem vašo ponosno in ravno držo, posebno takrat, ko tako trdno hodite v vlogi kakega visokega oficirja.«

»To se mi posreči samo zaradi mojega išiasa,« je pojasnil Jürgens.



SCHILLER - Nemški romantični pesnik Friedrich Schiller se je v mladih letih ukvarjal z glasbo in je prav dobro igral na harfo. Njegov

sosed pa pesnikovemu igranju ni bil posebno naklonjen. Ob neki priložnosti mu je zafrkljivo dejal:

»Gospod Schiller, vi igrate kot David, samo ne tako lepo.«

Toda vsaka palica ima dva konca.
»Vi pa govorite kot Salomon, samo ne tako modro!« ga je zavrnil Schiller.



APOLLINAIRE - Francoski pesnik in pisatelj Guillaume Albert Apollinaire je šel s prijateljem-bohemom v Café Napolitain. Sredi pogovora je pesnik vstal in se opravičil, češ da se vrne čez nekaj trenutkov. Ko ga ni in ni bilo nazaj, se je prijatelj naveličal čakati; plačal je in odšel. Po nekaj dneh sta se bohema spet srečala.

»Kako, da ste zadnjič kar odšli?« je vprašal prijatelj.

»Niti pare nisem imel v žepu,« je odvrnil Apollinaire.

»Lahko bi mi povedali, plačal sem tako in tako jaz.«

»Bal sem se, da ste tudi vi brez denarja,« je blágo dejal Apollinaire.

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Pot v socializem se začne in konča v kapitalizmu.
- Pozabljenost je lastnost ljudi, ki vedo preveč.
- Poznal sem rdečega škofa – za demokratičnega partijskega sekretarja pa še nisem slišal.
- Poznam Slovenca, za katerega so bili vsi, ki niso mislili tako kot on, Neslovenci.
- Pozor! V obtoku je večja količina ponarejene zgodovine.
- Prav je, da so dan, posvečen zmagi nad komunizmom, praznovali predvsem komunisti. Premagali so sami sebe in premagancem velikodušno odpustili njihove zablode.
- Pravijo, da NOB ni bila revolucija! Kaj pa, če je bila NOB kontrarevolucija?
- Pred vojno so nekateri imeli vse, drugi ničesar, zdaj pa je ravno obratno.
- Preden je dobil knjižico, je deponiral moralo, ko je čez čas deponiral knjižico, je pozabil vzeti moralo nazaj.
- Prej sem živel v realnem socializmu, zdaj pa životarim v surealnem postsocializmu.
- Prej so bili privilegirani člani partije, zdaj so pa privilegirani nekdanji člani partije.
- Prej so imeli prednost tisti, ki so se vpisali v partijo, zdaj jo imajo tisti, ki so se izpisali iz partije.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** arh. Jure Vombergar - **Članica uredniškega odbora:** Metka Mizerit - **Tehnični urednik:** Stane Snoj - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$100; po pošti: \$140 - Bariloche: \$110 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70 - **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime:** Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS



Na zemljo je prišlo nebeško

kraljestvo! - P. Raniero

Cantalamesa, OFM kap. 225

Ali poznaš Očeta? - Tomáš Špidlík 226

Nameni Apostolata molitve 228

Ignacij Antiohijski - Silvester Čuk .. 229

Dnevnik s. Favstine Kowalske 230

Bog in ne Božja dela - François X.

Nguyen van Thuân 232

Kdo je sveti Jožef - Prevedel S.S. ... 234

Vprašujete - odgovarjamo - Lojze

Kukovica 235

Videl sem svetnika - Škof Gregorij

Rožman 236

Vrtnice za Marijo - Albert Pfleger ... 237

Temelji krščanskega življenja -

Sv. Avguštin 238

Enoumje, kaj pa je to? -

Irene Brumat 239

Horror pleni... - Jurij Paljk 240

Trije zlatniki - Prevedel S.S. 241

Megle v naši narodni zgodovini

- Ambrož Kodelja 241

Dr. Valentin Meršol in slovenski

veliki teden - Metka Mizerit 242

Slovenska zgodba uspeha v Evropi:

Primož Trubar - Dr. Zvon Štrubelj 245

Ali je naše srce enako vašemu?

- Prevedel S.S. 246

Za osvetlitev razmer - Marko

Kremžar 247

Duhovno življenje je objavilo

- Jure Vombergar 250

Iz naše kronike - Metka Mizerit 252



Iz življenja ZSMŽ v San Martinu: Na božičnem sestanku - S predavateljem g. Tonetom Mizeritom Romanje članic v Schönstadt - Ob obisku komisije za prikrita grobišča v sanmartinskem domu

39. pevsko glasbeni večer v Slovenski hši - Foto Andrej Žnidar (Več slik v prejšnji številki DŽ)





Srečanje folklornih skupin
v Našem domu v San Justu
Foto Marko Vombergar



Correo Argentino, Suc. 7 Bx. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina